

DÉMOSTHÈNE

PROLOGUES

94
8
20530

UNIVERSITÄTSBIBLIOTHEK LEIPZIG

0000475606

28

DÉMOSTHÈNE
PROLOGUES

*Il a été tiré de cet ouvrage :
200 exemplaires sur papier pur fil Lafuma
numérotés de 1 à 200.*

COLLECTION DES UNIVERSITÉS DE FRANCE
publiée sous le patronage de l'ASSOCIATION GUILLAUME BUDÉ

DÉMOSTHÈNE

PROLOGUES

TEXTE ÉTABLI ET TRADUIT

PAR

ROBERT CLAVAUD

Chargé d'enseignement à
l'Université de Limoges

PARIS
SOCIÉTÉ D'ÉDITION « LES BELLES LETTRES »
95, BOULEVARD RASPAIL, 95
1974

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
LEIPZIG

94-8-20530

K

Naú 16. 11. 1964

Lg 300 |

Conformément aux statuts de l'Association Guillaume Budé, ce volume a été soumis à l'approbation de la commission technique, qui a chargé M. Robert Klaerr d'en faire la révision et d'en assurer la correction en collaboration avec M. Robert Clavaud.

• La Loi du 11 Mars 1957 n'autorisant, aux termes des alinéas 2 et 3 de l'article 41, d'une part, que les "copies ou reproductions strictement réservées à l'usage privé du copiste et non destinées à une utilisation collective" et, d'autre part, que les analyses et les courtes citations dans un but d'exemple et d'illustration, "toute représentation ou reproduction intégrale, ou partielle, faite sans le consentement de l'auteur ou de ses ayants-droit ou ayants-cause, est illicite" (alinéa 1er de l'Article 40).

• Cette représentation ou reproduction, par quelque procédé que ce soit, constituerait donc une contrefaçon sanctionnée par les Articles 425 et suivants du Code Pénal".

© Société d'édition « LES BELLES LETTRES », Paris, 1974.

ΠΡΟΟΙΜΙΑ ΔΗΜΗΓΟΡΙΚΑ

A

1 Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προύτιθετο, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπισχὼν ἂν ἔως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἥρεσκέ τί μοι τῶν ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· εἰ δὲ μὴ, τότ’ ἂν καὶ αὐτὸς ἐπειρώμην ἃ γιγνώσκω λέγειν· ἐπειδὴ δ’ ὑπὲρ ὅν πολλάκις εἰρήκασιν οὗτοι πρότερον, περὶ τούτων νυνὶ σκοπεῖτε, ἥγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς εἰκότως ἂν μετὰ τούτους δοκεῖν λέγειν. 2 Εἰ μὲν οὖν εἶχεν καλῶς τὰ πράγματα, οὐδὲν ἂν ἔδει συμβουλεύειν· ἐπειδὴ δ’ ὡς ἄπαντες ὄρατ’ ἔχει δυσκολίαν, ὡς ἐκ τοιούτων πειράσομαι συμβουλεύειν ἃ κράτιστ’ εἶναι νομίζω.

Πρῶτον μὲν οὖν ὑμᾶς ἐκεῖν’ ἐγνωκέναι δεῖ, ὡς οὐδὲν ὅν ἐποιεῖτ’ ἐπὶ τοῦ πολεμεῖν ὄντες τοῦ λοιποῦ πρακτέον ἐστίν, ἀλλὰ πάντα τάναντία· εἰ γὰρ ἐκεῖνα φαῦλα πεποίηκε τὰ πράγματα, τάναντί· εἰκὸς βελτίω ποιῆσαι. 3 "Ἐπειτα νομιστέον οὐχ ὃς ἂν ὑμῖν ἦ μηδὲν ἦ μικρὰ προστάττῃ, τοῦτον ὄρθως λέγειν (ὄρατε γὰρ ὡς ἐκ τῶν τοιούτων ἐλπίδων καὶ λόγων εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα), ἀλλ’ ὃς ἂν τὸ χαρίζεσθαι παρείσ, ἃ δεῖ καὶ δι’ ὧν παυσαίμεθ’ αἰσχύνην ὀφλισκάνοντες καὶ

ζημιούμενοι, ταῦτα λέγῃ. Καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς, εἰ μέν, ὅσ' ἂν τῷ λόγῳ τις ὑπερβῆ λυπήσαι μὴ βουλόμενος, καὶ τὰ πράγματα ὑπερβήσεται, δεῖ πρὸς ἥδονὴν δημηγορεῖν· εἰ δ' ἡ τῶν λόγων χάρις, ἂν ἦ μὴ προσήκουσα, ἔργῳ ζημίᾳ γίγνεται, αἰσχρόν ἐστιν φενακίζειν ἑαυτοὺς καὶ μετὰ τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης πρᾶξαι ταῦθ' ἃ πάλαι θελοντὰς προσῆκεν ποιεῖν.

B

1 Οὐχὶ ταῦτα γιγνώσκειν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρίσταται μοι, ὅταν τε τὸ τῆς πολιτείας ὄνομ' ὑμῶν ἀκούσω, καὶ ὅταν τὸν τρόπον ὃν προσφέρονται τινες ὑμῶν τοῖς ὑπὲρ ταύτης λέγουσιν ἴδω. Τὴν μὲν γὰρ πολιτείαν δημοκρατίαν, ὥσπερ ἄπαντες ἴστε, ὀνομάζετε, τῶν δὲ τάναντία ταύτῃ λεγόντων ἐνίους ἥδιον ἀκούοντας ὁρῶ. 2 Ὁ καὶ θαυμάζω τίς ποθ' ἡ πρόφασις. Πότερον προῖκα λέγειν ταῦτ' αὐτοὺς οἴεσθε; Ἄλλ' οἱ τῶν ὀλιγαρχιῶν, ὑπὲρ ὃν οὗτοι | λέγουσιν, κύριοι καὶ πλείω σιωπῇ μᾶλλον ἂν δοῖεν. Ἄλλὰ βελτίω ταῦτ' εἶναι τῶν ἐτέρων ὑπειλήφατε; Βελτίων ἀρ' ὑμῖν ὀλιγαρχία δημοκρατίας φαίνεται. Ἄλλ' αὐτοὺς εἶναι βελτίους ἡγεῖσθε; Καὶ τίς ἂν ὑφ' ὑμῶν χρηστὸς νομίζοιτ' εἰκότως, ἐναντία τῇ καθεστώσῃ πολιτείᾳ δημηγορῶν; Οὐκοῦν λοιπὸν ἀμαρτάνειν ὑμᾶς, ὅταν οὕτως ἔχητε τὴν γνώμην. Τοῦτο τοίνυν φυλάττεσθε μὴ πάσχειν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,

ὅπως μή ποτε τοῖς ἐπιβουλεύουσιν λαβὴν δώσετε, εἴτα τότ’ αἰσθήσεσθ’ ἡμαρτηκότες, ἥνικ’ οὐδ’ ὅτιοῦν ὑμῖν πλέον ἔσται.

[β]

3 Τὸ μὲν οὖν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ πάνθ’ ὡς ἀνήμεῖς βουλοίμεθ’ ἔχειν μήτε παρ’ αὐτοῖς ἡμῖν μήτε παρὰ τοῖς συμμάχοις, ἵσως οὐδέν ἔστι θαυμαστόν· πολλῶν γὰρ τὸ τῆς τύχης αὐτόματον κρατεῖ, καὶ πολλαὶ προφάσεις τοῦ μὴ πάντα κατὰ γνώμην συμβαίνειν ἀνθρώποις οὖσιν· τὸ δὲ μηδ’ ὅτιοῦν μεταλαμβάνειν τὸν δῆμον, ἀλλὰ τοὺς ἀντιπράττοντας περιεῖναι, τοῦτο καὶ θαυμαστόν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ φοβερὸν τοῖς εὖ φρονοῦσιν, ὡς ἐγὼ κρίνω. Ἡ μὲν οὖν ἀρχὴ παντός ἔστιν αὕτη μοι τοῦ λόγου.

Γ

1 Ἐντὶ πολλῶν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων τὸ μέλλον συνοίσειν περὶ ω̄ν τυγχάνετε σκοποῦντες, οἷμαι πάντας ἀνύμᾶς ἐλέσθαι. “Οτε τοίνυν τοῦθ’ οὔτως ἔχει, προσήκει παρέχειν ἐθέλοντας ἀκούειν ὑμᾶς αὐτοὺς τῶν βουλομένων συμβουλεύειν· οὐ γὰρ μόνον εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις, τοῦτ’ ἀν ἀκούσαντες λάβοιτε, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέρας τύχης ὑπολαμβάνω πολλὰ τῶν δεόντων

ἐκ τοῦ παραχρῆμ' ἐνίοις ἐπελθεῖν ἂν εἰπεῖν, ὥστ' ἐξ
ἀπάντων ρᾳδίαν τὴν τοῦ συμφέροντος ὑμῖν αἱρεσιν
γενέσθαι.

[Δ]

2 Ἔστι δέ, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δίκαιον, ἐπειδὴ
ἔφ' ὑμῖν ἔστιν ἐλέσθαι τῶν ρηθέντων ὅ τι ἂν βούλησθε,
ἀπάντων ἀκοῦσαι· καὶ γὰρ πολλάκις συμβαίνει τὸν
αὐτὸν ἄνθρωπον τοῦτο μὲν μὴ λέγειν ὀρθῶς, ἔτερον δέ
τι· ἐκ μὲν οὖν τοῦ θορυβεῖν τάχ' ἂν δυσχεράναντες
πολλῶν χρησίμων ἀποστερηθείητε, ἐκ δὲ τοῦ μετὰ
κόσμου καὶ σιγῆς ἀκοῦσαι καὶ τὰ καλῶς ἔχονθ' ἅπαντα
ποιήσετε, καν δοκῇ τις παραληρεῖν, παραλείψετε. Ἐγὼ
μὲν οὖν οὕτ' εἴωθα μακρολογεῖν, οὕτ' ἂν, εἰ τὸν ἄλλον
εἰώθειν χρόνον, νῦν ἔχρησάμην τούτῳ, ἀλλ' ἀ συμφέρειν
ὑμῖν νομίζω, ταῦθ' ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων
ἔρω πρὸς ὑμᾶς.

Δ (Ε)

1 Ὁρῶ μέν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παντάπασι πρόδηλον
ὅν οὗς τ' ἂν ἀκούσαιτε λόγους ἡδέως καὶ πρὸς οὓς οὐκ
οἰκείως ἔχετε· οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ μὲν λέγειν ἃ τις οἴεται
χαριεῖσθαι τῶν παρακρούσασθαί τι βουλομένων εἶναι
νομίζω, τὸ δ' ὑφίστασθαι περὶ ων πέπεικεν ἑαυτὸν
συμφέρειν τῇ πόλει, καν θορυβηθῆναι καν ἄλλο τι
βούλησθ' ὑμεῖς, εὔνου καὶ δικαίου τοῦτο πολίτου κρίνω.

2 Βουλοίμην δ' ἂν ύμᾶς, εὶς καὶ μηδὲ δι' ἐν τῶν ἄλλων,
 δι' ἐκεῖν' ὑπομεῖναι τοὺς λόγους ἀμφοτέρων, οὐν' ἐὰν
 μὲν ὁρθότερον φανῇ τις λέγων ὃν ύμεῖς ὠρμήκατε,
 χρήσησθε τούτῳ, ἂν δ' ἀπολειφθῇ καὶ μὴ δύνηται διδάξαι,
 δι' αὐτὸν, ἄλλὰ μὴ δι' ύμᾶς οὐκ ἐθέλοντας ἀκούειν
 τοῦτο πεπονθέναι δοκῇ. "Ετι δ' οὐδὲ πάθοιτ' ἂν ἀηδὲς
 οὐδὲν τοσοῦτον, εἰς πολλά τινος ληροῦντος ἀκούσαιτε,
 ὅσον εἰς τῶν δεόντων τι λέγειν ἔχοντός τινος εἰπεῖν
 κωλύσαιτε. 3 Ἡ μὲν οὖν ἀρχὴ τοῦ δοκιμάζειν ὁρθῶς
 ἀπαντ' ἐστὶν μηδὲν οἴεσθαι πρότερον γιγνώσκειν πρὶν
 μαθεῖν, ἄλλως τε καὶ συνειδότας πολλάκις ἥδη πολλοὺς
 μετεγγνωκότας. "Αν τοίνυν ύμεῖς ταῦθ' ὑπάρξητε νῦν
 πεπεισμένοι, οἴομαι μετὰ βραχέων λόγων καὶ αὐτὸς
 ἀντιλέγειν εἰκότως δόξειν καὶ ύμῖν τὰ βέλτιστα φανεῖ-
 σθαι λέγων.

E (S)

1 Πολλῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων εἰρημένων
 παρὰ πάντων τῶν συμβεβουλευκότων, οὐδὲν ύμᾶς νῦν
 ὁρῶ ὅντας ἐγγυτέρω τοῦ τί πρακτέον ηὔρησθαι ἢ
 πρὶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβῆναι. Αἴτιον δὲ τούτου
 ταῦθ' ὅπερ οἶμαι τοῦ κακῶς ἔχειν τὰ ὅλα· οὐ γὰρ παραι-
 νοῦσιν ύμῖν ὑπὲρ τῶν παρόντων οἵ λέγοντες, ἀλλ' ἔαυτῶν

κατηγοροῦσι καὶ λοιδοροῦνται, ὡς μὲν ἐγὼ κρίνω, συνεθίζοντες ὑμᾶς ἄνευ κρίσεως, ὅσων εἰσὶν αἴτιοι κακῶν, ἀκούειν, ἵν' ἂν ποτ' ἄρ' εἰς ἀγῶνα καθιστῶνται, μηδὲν ἥγούμενοι καινὸν ἀκούειν, ἀλλ' ὑπὲρ ὧν ὥργισθε πολλάκις, πραότεροι δικασταὶ καὶ κριταὶ γίγνησθε τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς. 2 Τὴν μὲν οὖν αἰτίαν δι' ᾧ ταῦτα ποιοῦσιν, ἵσως ἀνόητον ἀκριβῶς ζητεῖν εἴη ἂν ἐν τῷ παρόντι· ὅτι δ' ὑμῖν οὐχὶ συμφέρει, διὰ τοῦτ' ἐπιτιμῶ. Ἐγὼ δ' οὔτε κατηγορήσω τήμερον οὐδενός, οὔθ' ὑποσχήσομαι τοιοῦτ' οὐδὲν ὃ μὴ παραχρῆμ' ἐπιδείξω, οὐδ' ὅλως τῶν αὐτῶν τούτοις οὐδὲν ποιήσω· ἀλλ' ἂ βέλτιστα μὲν τοῖς πράγμασιν, συμφέροντα δὲ τοῖς βουλευομένοις ὑμῖν ἥγοῦμαι, ταῦθ' ὡς ἂν δύνωμαι διὰ βραχυτάτων εἰπών καταβήσομαι.

Σ [Ζ]

| 1 Οἱ μὲν ἐπαινοῦντες, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς προγόνους ὑμῶν λόγον εἰπεῖν μοι δοκοῦσι προαιρεῖσθαι κεχαρισμένον, οὐ μὴν συμφέροντά γ' ἐκείνοις οὓς ἐγκωμιάζουσιν ποιεῖν. Περὶ γὰρ πραγμάτων ἐγχειροῦντες *〈λέγειν〉* ὧν οὐδ' ἂν εἶς ἀξίως ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, αὐτοὶ μὲν τοῦ δύνασθαι λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, τὴν δ' ἐκείνων ἀρετὴν ἐλάττω τῆς ὑπειλημμένης παρὰ τοῖς ἀκούουσιν φαίνεσθαι ποιοῦσιν. Ἐγὼ δὲ τῆς μὲν ἐκείνων ἀρετῆς μέγιστον ἐπαινον ἥγοῦμαι τὸν χρόνον, οὗ πολλοῦ γεγενημένου μείζω τῶν ὑπ' ἐκείνων πραχθέντων οὐδένες ἄλλοι παραδείξασθαι δεδύνηται.

2 Αύτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν ὃν ἂν μοι δοκεῖτε μάλιστα δύνασθαι παρασκευάσασθαι. Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει· εἴ μὲν ἡμεῖς ἅπαντες οἱ λέγοντες δεινοὶ φανείημεν, οὐδὲν ἂν τὰ ὑμέτερ’ εὖ οἶδ’ ὅτι βέλτιον σχοίη· εἴ δὲ παρελθὼν ὁστισοῦν δύναιτο διδάξαι καὶ πεῖσαι, τίς παρασκευὴ καὶ πόση καὶ πόθεν πορισθεῖσα χρήσιμος ἔσται τῇ πόλει, πᾶς ὁ παρὼν λέλυται φόβος. Ἐγὼ δὲ τοῦτο, ἂν ἄρ’ οἶός τ’ ὁ, πειράσομαι ποιῆσαι, μικρὰ προειπὼν ὑμῖν ὡς ἔχω γνώμης περὶ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα.

Ζ [Η]

1 Ἀμφότεροί μοι δοκοῦσιν ἀμαρτάνειν, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ τοῖς Ἀρκάσιν καὶ οἱ τοῖς Λακεδαιμονίοις συνειρηκότες· ὥσπερ γὰρ ἀφ’ ἑκατέρων ἥκοντες, οὐχ ὑμῶν ὅντες, πρὸς οὓς ἀμφότεροι πρεσβεύονται, κατηγοροῦσιν καὶ διαβάλλουσιν ἀλλήλους. Ἡν δὲ τοῦτο μὲν τῶν ἀφιγμένων ἔργον, τὸ δὲ κοινῶς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λέγειν καὶ τὰ βέλτισθ’ ὑπὲρ ὑμῶν σκοπεῖν ἄνευ φιλονικίας, τῶν ἐνθάδε συμβουλεύειν | ἀξιούντων. 2 Νῦν δ’ ἔγωγε, εἴ τις αὐτῶν ἀφέλοι τὸ γιγνώσκεσθαι καὶ τὸ τῇ φωνῇ λέγειν ἀττικιστί, πολλοὺς ἂν οἴμαι τοὺς μὲν Ἀρκάδας, τοὺς δὲ Λάκωνας αὐτῶν εἶναι νομίσαι. Ἐγὼ δ’ οἶδα μὲν ὡς χαλεπὸν τὰ βέλτιστα λέγειν

ἐστίν· συνεξηπατημένων γὰρ ὑμῶν, καὶ τῶν μὲν ταυτί,
τῶν δὲ ταυτὶ βουλομένων, ἐὰν τὰ μεταξύ τις ἔγχειρη
λέγειν, κἀθ' ὑμεῖς μὴ περιμένητε μαθεῖν, χαριεῖται μὲν
οὐδετέροις, διαβεβλήσεται δὲ πρὸς ἀμφοτέρους. 3 Οὐ
μὴν ἀλλ' αἰρήσομαι μᾶλλον αὐτός, ἐὰν ἄρα τοῦτο πάθω,
δοκεῖν φλυαρεῖν ἢ παρ' ἀ βέλτιστα νομίζω τῇ πόλει,
προέσθαι τισὶν ὑμᾶς ἔξαπατῆσαι. Τὰ μὲν οὖν ἄλλ' ὕστε-
ρον, ἐὰν ὑμῖν βουλομένοις ἥ, λέξω· ἐκ δὲ τῶν ὁμολογου-
μένων ὑπ' αὐτῶν ἄρξομαι ἀ κράτιστα νομίζω, διδάσκειν.

Η [Θ]

1 Οὐχὶ ταῦτα γιγνώσκων ἐνίοις τῶν εἰρηκότων
ἀνέστηκα, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Οὐ μὴν οὐδὲ τούτους
αἰτιάσομαι κακίᾳ τάναντία τοῖς βελτίστοις εἰρηκέναι,
ἀλλ' ὅτι πολλοὶ τοῦ τὰ πράγματα κρίνειν ἀμελήσαντες
τοὺς λόγους σκοπεῖν οὖς ἐροῦσιν εἰώθασιν, κἄν τούτοις
ἀφθόνοις ἐντύχωσιν, ἐτοίμως δημηγορεῖν, οὐκ ὁρθῶς
ἔγνωκότες, οὐδὲ λογιζόμενοι παρ' ἑαυτοῖς ὅτι πολλῶν
πράξεων ἐν πολλῷ χρόνῳ πᾶσι πεπραγμένων καὶ διὰ
τοὺς καιροὺς ἐνίων ὑπεναντίων αύταῖς, ἃν τὰς ἐτέρας
τις ὑπερβαίνων τὰς ἐτέρας λέγῃ, λήσει τὸ ῥῆστον τῶν
ἔργων ποιῶν, αύτὸν ἔξαπατῶν. 2 Οἱ μὲν οὖν οὕτω
χρώμενοι τῷ συμβουλεύειν δοκοῦσί μοι τὴν ἀπὸ τῶν

ρήθέντων τοῦ δύνασθαι λέγειν δόξαν γιγνομένην αύτοῖς |
ίκανὴν φιλοτιμίαν ἡγεῖσθαι· ἐγὼ δὲ νομίζω χρῆναι τὸν
πόλει περὶ πραγμάτων ἐπιχειρούντα συμβουλεύειν μᾶλλον
ὅπως τὰ δόξαντα συνοίσει σκοπεῖν, ἢ πῶς οἱ παραχρῆμα
λόγοι χάριν ἔχουσι. Δεῖ γὰρ τοῖς ἐπὶ τῶν λόγων εὔδοκι-
μοῦσι συμφέροντός τινος ἔργου πρᾶξιν προσεῖναι, ἵνα
μὴ νῦν μόνον, ἀλλ' ἀεὶ τὰ ρήθέντα καλῶς ἔχῃ.

Θ [Ι]

- 1 Εἰ μὲν ἐγνώκατε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τί βέλτιστον
ὄν τυγχάνει πρᾶξαι περὶ τῶν παρόντων, ἀμάρτημα τὸ
συμβουλεύειν προτιθέναι· ἂ γὰρ αὐτοὶ πρὶν ἀκοῦσαι
δοκιμάζετε συμφέρειν, τί δεῖ ταῦτ' ἀκούοντας μάτην
ἐνοχλεῖσθαι; Εἰ δὲ σκοπεῖτε καὶ βουλεύεσθ' ὡς ἐκ τῶν
ρήθησομένων δοκιμάσαι δέον, οὐκ ὁρθῶς ἔχει τὸ κωλύειν
τοὺς βουλομένους λέγειν. Παρὰ μὲν γὰρ τῶν ὅλως
ἀποστερεῖσθ' ἐκ τοῦ τοῦτο ποιεῖν, εἴ τι χρήσιμον ἔντεθύ-
μηνται· τοὺς δ' ἀφέντας ἂ τυγχάνουσιν ἐγνωκότες, ὃν
ύμᾶς ἐπιθυμεῖν οἴονται, ταῦτα ποιεῖτε συμβουλεύειν.
2 "Εστιν δ' ἀμαρτάνειν μὲν βουλομένων τὸ συνα-
ναγκάζειν τὸν παριόνθ' ἂ βούλεσθε λέγειν, βουλευο-
μένων δ' ἀκούσαντας ἂ γιγνώσκει σκοπεῖν, κἄν τι
καλῶς ἔχῃ, χρῆσθαι. Λέγω δὲ ταῦτ' οὐκ ἐναντία τοῖς
ύμîν ἀρέσκουσιν μέλλων παραινεῖν, ἀλλ' ἐκεῖν' εἰδώς,

ὅτι ἂν μὲν μὴ ὑθελήσητε τῶν ἀντιλεγόντων ἀκοῦσαι,
ἐξηπατῆσθαι φήσουσιν ὑμᾶς, ἂν δ' ἀκούσαντες μὴ
πεισθῆτε, ἐξεληλεγμένοι παραχρῆμ' ἔσονται τὰ χείρω
παραινοῦντες.

Ι [ΙΑ]

Οἶμαι πάντας ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, γιγνώσκειν
ὅτι οὐ κρινοῦντες ἥκετε τήμερον οὐδένα τῶν | ἀδικούντων,
ἀλλὰ βουλευσόμενοι περὶ τῶν παρόντων. Δεῖ τοίνυν τὰς
μὲν κατηγορίας ὑπερθέσθαι πάσας, καὶ τότ' ἐν ὑμῖν
λέγειν καθ' ὅτου πέπεικεν ἔκαστος ἑαυτόν, ὅταν τινὰ
κρίνωμεν· εἰ δέ τίς τι χρήσιμον ἢ συμφέρον εἰπεῖν ἔχει,
τοῦτο νῦν ἀποφαίνεσθαι. Τὸ μὲν γὰρ κατηγορεῖν τοῖς
πεπραγμένοις ἐγκαλούντων ἐστίν, τὸ δὲ συμβουλεύειν
περὶ τῶν παρόντων καὶ γενησομένων προτίθεται. Οὐκοῦν
οὐ λοιδορίας οὐδὲ μέμψεως ὁ παρὼν καιρός, ἀλλὰ
συμβουλῆς εἶναι μοι δοκεῖ. Διὸ πειράσομαι μὲν φυλά-
ξασθαι, ὃ τούτοις ἐπιτιμῶ, μὴ παθεῖν αὐτός, συμβου-
λεῦσαι δ' ἀ κράτιστα νομίζω περὶ τῶν παρόντων.

ΙΑ [ΙΒ]

1 Οὐδέν' ἀντειπεῖν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζω, ὡς
οὐ κακοῦ πολίτου καὶ φαύλου τὴν γνώμην ἀνδρός ἐστιν
οὕτω τινὰ μισεῖν ἢ φιλεῖν τῶν ἐπὶ τὰ κοινὰ προσιόντων
ῶστε τοῦ τῇ πόλει βελτίστου μηδὲν φροντίζειν, ἀλλὰ τὰ

μὲν πρὸς ἐπήρειαν, τὰ δὲ πρὸς φιλίαν δημηγορεῖν, ἀποιοῦσιν ἔνιοι τῶν δευρὶ παριόντων. Ἐγὼ δὲ τούτοις μὲν τοσοῦτον ἂν εἴποιμι, ὅτι μοι δοκοῦσιν οὐδ' εἴ τι πεποιήκασιν τοιοῦτον μέγισθ' ἡμαρτηκέναι, ἀλλ' ὅτι δηλοῦσιν οὐδέποτ' οὐδὲ παύσασθαι παρεσκευασμένοι.

2 Ὅμιν δὲ παραινῶ μὴ προϊεμένους ὑμᾶς αὐτοὺς ἱκανὸν τοῦτο νομίζειν, δίκην, ὅταν ὑμῖν δόξῃ, παρὰ τούτων λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ τούτους, ὅσον ἔστιν ἐν ὑμῖν, κωλύειν, καὶ αὐτούς, ώς ὑπὲρ πόλεως προσήκει βουλευομένους, τὰς ἴδιας ἀνελόντας φιλονικίας τὸ κοινῇ βέλτιστον σκοπεῖσθαι, ἐνθυμουμένους ὅτι οὐδείς, οὐδ' ἄμα πάντες οἱ πολιτευόμενοι, τῶν νόμων, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἔστε, ἀξιόχρεώ εἰσι διαφθαρέντων δίκην δοῦναι.

ΙΒ [ΙΓ]

"Ισως ἐπίφθονον ἂν τισιν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δόξειεν εἶναι, εἴ τις ὃν ἴδιώτης καὶ τῶν πολλῶν ὑμῶν εἶσι, ἐτέρων συμβεβουλευκότων, οἵ καὶ τῷ πάλαι πολιτεύεσθαι καὶ τῷ παρ' ὑμῖν δόξαν ἔχειν προέχουσιν, παρελθὼν εἴποι, ὅτι οὐ μόνον αὐτῷ δοκοῦσιν οὐκ ὁρθῶς λέγειν, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς εἶναι τοῦ τὰ δέοντα γιγνώσκειν. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγ' οὕτω σφόδρ' οἶμαι μᾶλλον ὑμῖν συμφέροντ' ἐρεῖν τούτων, ὥστ' οὐκ ὀκνήσω πάνθ' ἀ τυγχάνουσιν εἰρηκότες ἄξια μηδενὸς εἶναι φῆσαι. Νομίζω δὲ καὶ ὑμᾶς ὁρθῶς ἂν ποιεῖν, εἰ μὴ τὸν λέγοντα, ἀλλὰ τὰ

συμβουλευόμενα σκοποῖτε. Δεῖ γάρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
τὴν παρ' ὑμῶν εὔνοιαν μή τισιν, ὥσπερ ἐκ γένους,
ἀλλὰ τοῖς τὰ βέλτιστ' ἀεὶ λέγουσιν ὑπάρχειν.

ΙΓ [ΙΔ]

1 Βουλοίμην ἂν ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσέχοντας ἃ μέλλω λέγειν ἀκοῦσαι· καὶ γάρ ἐστιν οὐ μικρά. Ἐγὼ θαυμάζω τί δή ποτε, πρὶν μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβῆναι, ὅτῳ τις ἂν ὑμῶν ἐντύχῃ, οὗτος εὐπόρως εἰπεῖν ἔχει δι' ὧν ἂν τὰ παρόντα πράγματα βελτίω γένοιτο· καὶ πάλιν αὐτίκα δὴ μάλ' ἐὰν ἀπέλθητε, ὁμοίως ἕκαστος ἐρεῖ τὰ δέοντα· ἐν δὲ τῷ περὶ τούτων σκοπεῖν ὄντες καὶ συνειλεγμένοι πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεγόντων τινῶν ἀκούετε. 2 Ἀρά γε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, γνῶναι μὲν ἔστιν ἕκαστῳ τὰ δέονθ' ὑμῶν καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἰπεῖν ἐπίσταται, ποιῶν δ' αὐτὸς ἕκαστος οὐ χαίρει, εἴτ' ἴδιᾳ μέν, ὡς ἂρ' αὐτὸς ἐτοίμως τὰ βέλτιστ' <ἄν> πράττειν δόξων, τοῖς | ἄλλοις ἐπιτιμᾷ, κοινῇ δ' εὐλαβεῖσθε τὰ τοιαῦτα ψηφίζεσθαι δι' ὧν ἐν τῷ λητουργεῖν τι τῶν καθηκόντων ἀπαντεῖς ἔσεσθε; 3 Εἰ μὲν τοίνυν μηδένα καιρὸν οἴεσθ' ἥξειν ὃς εἰσω τῆς εἰρωνείας ἀφίξεται ταύτης, καλῶς ἂν ἔχοι τοῦτον τὸν τρόπον διάγειν· εἰ δὲ τὰ πράγματα ὄρατ' ἐγγυτέρω προσάγοντα, δεῖ σκοπεῖσθαι ὅπως μὴ πλησίον αὐτοῖς

μάχησθε, ἢ πόρρωθεν ἔξεστι φυλάξασθαι, καὶ τοὺς νῦν περιοφθέντας ἐφηδομένους ὕστερον ἔξεθ' οἶς ἃν πάσχητε.

ΙΔ [ΙΕ]

1 Περὶ μὲν τῶν παρόντων, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πραγμάτων τῇ πόλει, καίπερ οὐκ ἔχόντων ώς δεῖ, οὐ πάνυ μοὶ δοκεῖ τῶν χαλεπῶν εἶναι ζητῆσαι τί ἃν τις πράξας βελτίω ποιήσειεν. Ὅντινα μέντοι χρὴ τρόπον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν περὶ αὐτῶν, τοῦτο παμπόλλην δυσκολίαν ἔχειν νομίζω, οὐχ ώς οὐ συνησόντων ὅ τι ἃν τις λέγῃ, ἀλλ’ οὕτω πολλὰ καὶ ψευδῆ καὶ πάντα μᾶλλον ἥ τὰ βέλτιστα τοῖς πράγμασιν συνειθίσθαι μοι δοκεῖτ’ ἀκούειν, ὥστε δέδοικα μὴ τῷ νῦν τὰ βέλτιστ’ εἰπόντι, ἦν τοῖς τότε ἔξηπατηκόσιν προσῆκεν ἀπέχθειαν ὑπάρχειν παρ’ ὑμῶν, ταύτην ἀπενέγκασθαι συμβῆ. 2 Ὁρῶ γὰρ ὑμᾶς πολλάκις οὐ τοὺς αἰτίους τῶν πραγμάτων μισοῦντας, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ αὐτῶν εἰπόντας τι πρὸς ὑμᾶς. Οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ οὕτως ἀκριβῶς ταῦτα λογιζόμενος, ὅμως οἶμαι δεῖν, πάντα παρεὶς τἄλλα, περὶ αὐτῶν τῶν παρόντων ἢ κράτιστα νομίζω λέγειν.

ΙΕ [ΙΣ]

Ἐβουλόμην ἃν ὑμᾶς, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἥ πρὸς τοὺς ἄλλους ἄπαντας εἰώθατε προσφέρεσθαι φιλαν-

θρωπίᾳ, ταύτῃ καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς χρῆσθαι· νυνὶ | δ' ἀμείνους ἔστε τὰ τῶν ἄλλων δείν' ἐπανορθοῦν ἢ τῶν ὑμῖν αὐτοῖς συμβαινόντων φροντίζειν. "Ισως μὲν οὖν αὐτὸ τοῦτό τις ἂν φήσειε μέγιστον ἔπαινον φέρειν τῇ πόλει, τὸ μηδενὸς ἔνεκα κέρδους ἴδιου πολλοὺς κινδύνους ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ δικαίου προηρῆσθαι. 'Εγὼ δὲ ταύτην τ' ἀληθῆ τὴν δόξαν εἶναι νομίζω κατὰ τῆς πόλεως καὶ βούλομαι, κάκεῖνο δ' ὑπολαμβάνω σωφρόνων ἀνθρώπων ἔργον εἶναι, ἵσην πρόνοιαν τῶν αὐτοῖς οἰκείων ὅσηνπερ τῶν ἀλλοτρίων ποιεῖσθαι, ἵνα μὴ φιλάνθρωποι μόνον, ἀλλὰ καὶ νοῦν ἔχοντες φαίνησθε.

ΙΣ [ΙΖ]

"Ισως, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσήκει τῷ βουλομένῳ τι παραινεῖν ὑμῖν οὕτω πειρᾶσθαι λέγειν ὡς καὶ δυνήσεσθ' ὑπομεῖναι· ἔστι δὲ τοῦτο, ἀφέντα τοὺς ἄλλους ἅπαντας λόγους, περὶ αὐτῶν ὃν σκοπεῖτε συμβουλεύειν, καὶ ταῦθ' ὡς διὰ βραχυτάτων. Οὐ γὰρ ἐνδείᾳ μοι δοκεῖτε λόγων οὔδε δι' ἄγνοιαν τὰ πράγματα ἀπολωλεκέναι πάντα, ἀλλὰ τῷ τοὺς μὲν ἔαυτῶν ἔνεκα δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, τοὺς δὲ μήπω τούτου δεδωκότας πεῖραν μᾶλλον ὅπως εὖ δόξουσι λέγειν σπουδάζειν, ἢ πῶς ἔργον ἔξ ὃν λέγουσί τι συμφέρον πραχθήσεται. 'Εγὼ δ' ἵνα μὴ λάθω τούναντίον οὖ φημὶ δεῖν αὐτὸς ποιῶν,

καὶ πλείω περὶ τῶν ἄλλων ἢ περὶ ὧν ἀνέστην λέγων,
ἀφεὶς τἄλλα πάντα, περὶ αὐτῶν ἃ παραινῶ καὶ δὴ
πειράσομαι πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν.

ΙΖ [ΙΗ]

Δοκεῖτέ μοι δικαίως ἂν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσέχειν
τὸν νοῦν, εἴ τις ὑπόσχοιθ' ὑμῖν ταύτα δίκαια | καὶ
συμφέροντα δείξειν ὅνθ' ὑπὲρ ὧν βουλευόμεθα. Ἐγὼ
τοίνυν οἶομαι τοῦτο ποιήσειν οὐ χαλεπῶς, ἂν ὑμεῖς
βραχύ μοι πεισθῆτε πάνυ. Μὴ πάντα, ώς ἔκαστος ἔχει
γνώμης ὑμῶν περὶ τῶν παρόντων, ὅρθῶς ἐγνωκέναι
πεπείσθω, ἀλλ' ἐὰν παρὰ ταῦτά τι συμβαίνῃ λέγεσθαι,
σκοπείτω πάνθ' ὑπομείνας ἀκοῦσαι, εἶτ' ἂν ὅρθῶς
εἰρήσθαι τι δοκῇ, χρήσθω. Οὐ γὰρ ἦττον ὑμέτερον ἔσται
τῶν χρησομένων τὸ κατορθωθὲν τοῦ πρὸς ὑμᾶς εἰπόντος.
Ἡ μὲν οὖν ἀρχὴ τοῦ σκοπεῖν ὅρθῶς ἔστιν μὴ βεβουλεῦσ-
θαι πρὶν ἐξ ὧν δεῖ βουλεύσασθαι ἀκοῦσαι. Οὐ γὰρ
αὐτὸς οὔτε καιρὸς οὔτε τρόπος τοῦ τ' ἐπικυρῶσαι τὰ
δοκοῦντα καὶ τοῦ σκέψασθαι τί πρῶτον δοκεῖ συμφέρειν.

ΙΗ [ΙΘ]

Μεθ' ὑμῶν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρελήλυθα βου-
λευσόμενος, πότερον χρή με λέγειν ἢ μή. Δι’ ὃ δ’ αὐτὸς

τοῦτ' ἀπορῶ κρῖναι, φράσω πρὸς ὑμᾶς. Ἐναγκαῖον εἶναι μοι δοκεῖ τῷ μήθ' αὐτῷ μήτε τισὶν χαρίσασθαι βουλομένῳ, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν εἰπεῖν ἃ πέπεικεν ἔαυτὸν μάλιστα συμφέρειν, καὶ συνειπεῖν ἃ καλῶς λέγουσιν ἀμφότεροι, καὶ τούναντίον ἀντειπεῖν ὅσα μὴ δίκαιοι ἀξιοῦσιν. Εἰ μὲν οὖν ὑμεῖς ὑπομείναιτε ἀκοῦσαι ταῦτ' ἀμφότερα διὰ βραχέων, πολλῷ βέλτιον ἢν περὶ τῶν λοιπῶν βουλεύσασθε· εἰ δὲ πρὶν μαθεῖν ἀποσταίητε, γένοιτε ἃν ἐμοὶ μηδετέρους ἀδικοῦντι πρὸς ἀμφοτέρους διαβεβλῆσθαι. Τοῦτο δ' οὐχὶ δίκαιός εἴμι παθεῖν. Ἐὰν μὲν οὖν κελεύητε, ἔτοιμός εἴμι λέγειν· εἰ δὲ μή, καὶ σιωπᾶν ἔχει μοι καλῶς. |

ΙΘ [Κ]

1 Καὶ δίκαιον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ συμφέρον ὑμῖν ἥγοῦμαι τὰς μὲν αἰτίας καὶ τὰς κατηγορίας, ὅταν βουλεύεσθαι δέῃ, παραλείπειν, περὶ τῶν παρόντων δὲ λέγειν ὃ τι βέλτιστον ἔκαστος ἥγεῖται. "Οτι μὲν γάρ τινων αἰτίων ὅντων κακῶς τὰ πράγματα ἔχει, πάντες ἐπιστάμεθα· ἐξ ὅτου δὲ τρόπου βελτίω δύναιτε ἃν γενέσθαι, τοῦτο τοῦ συμβουλεύοντος ἔργον εἰπεῖν. 2 "Ἐπειτε' ἔγωγε νομίζω καὶ κατηγόρους εἶναι τῶν ἀδικοῦντων χαλεποὺς οὐ τοὺς ἐν τοιούτοις καιροῖς ἐξετάζοντας τὰ πεπραγμένα, ὅτεροι δὲ δώσουσι δίκην, ἀλλὰ τοὺς τοιοῦτό τι συμβουλεῦσαι δυνηθέντας ἀφ' οὐ βελτίω τὰ παρόντα γένοιτε ἃν· διὰ γὰρ τούτους ἐφ' ἡσυχίας καὶ παρ' ἐκείνων ἔγγένοιτε ἃν ὑμῖν δίκην λαβεῖν.

3 Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους λόγους πάντας περιέργους ἡγοῦμαι, ἀ δ' ἂν οἶμαι συνενεγκεῖν περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε, ταῦτ' εἰπεῖν πειράσομαι, τοσοῦτον ἀξιώσας μόνον· ἂν ἄρα του μεμνῶμαι τῶν πεπραγμένων, μὴ κατηγορίας μ' ἔνεχ' ἡγεῖσθε λέγειν, ἀλλ' ἵνα δείξας ἃ τόθ' ἡμάρτετε, νῦν ἀποτρέψω ταῦτὰ παθεῖν.

Κ [ΚΑ]

1 Εἰ καὶ τὸν ἄλλον ἀπαντα χρόνον, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδενὶ συμπολιτευόμενοι τοσαύτην ἡγομεν ἡσυχίαν ὅσηνπερ ἐν τῷ παρόντι, οὔτε τὰ νῦν ἂν γεγενημένα συμβῆναι νομίζω, τῶν τ' ἄλλων οἶμαι πολλὰ βέλτιον ἂν ὑμῖν ἔχειν· νῦν δ' ὑπὸ τῆς ἐνίων ἀσελγείας οὔτε παρελθεῖν οὔτ' εἰπεῖν οὐθ' ὅλως λόγου τυχεῖν ἔστιν.

2 "Οθεν συμβαίνει πολλὰ καὶ οὐκ ἐπιτήδει' ἵσως. Εἰ μὲν οὖν ἀεὶ ταῦτὰ πυνθάνεσθαι, καὶ σκοπεῖν ὅ τι χρὴ ποιησαι, καὶ πάσχειν οἴάπερ νυνὶ | βούλεσθε, ψηφιεῖσθ' ἀπερ ἐκ τῶν παρεληλυθότων χρόνων, καθέλκειν τριήρεις, ἐμβαίνειν, εἰσφέρειν, πάντα ταῦτ' ἥδη· ἂν τριῶν ἡμερῶν ἡ πέντε, ἂν σιωπηθῇ τὰ παρὰ τῶν πολεμίων καὶ σχῶσιν ἡσυχίαν ἐκεῖνοι, πάλιν οὐκέτι καιρὸν εἶναι πράττειν ὑπολήψεσθε, ὅπερ ἡνίκ' ἐν 'Ελλησπόντῳ Φίλιππον

ήκούσαμεν συνέβη, καὶ πάλιν ἡνίκ' εἰς Μαραθῶνα τριήρεις αἱ λῃστρίδες προσέσχον.

3 Ὡς γὰρ ἂν χρήσαιτό τις, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλῶς δυνάμει παρεσκευασμένῃ, οὕτως ὑμεῖς εἰώθατε τῷ βουλεύεσθαι χρῆσθαι, ὀξέως. Δεῖ δὲ βουλεύεσθαι μὲν ἐφ' ἡσυχίας, ποιεῖν δὲ τὰ δόξαντα μετὰ σπουδῆς, καὶ λογίσασθαι τοῦθ' ὅτι εἴ μὴ καὶ τροφὴν ἰκανὴν ποριεῖτε καὶ στρατηγὸν τινα τοῦ πολέμου νοῦν ἔχοντα προστήσεσθε καὶ μένειν ἐπὶ τῶν οὕτω δοξάντων ἐθελήσετε, ψηφίσμαθ' ὑμῖν περιέσται, καὶ παραναλώσετε μὲν πάνθ' ὅσ' ἂν δαπανήσητε, βελτίω δ' οὐδ' ὅτιοῦν τὰ πράγματ' ἔσται, κρινεῖτε δ' ὅν ἂν βούλησθ' ὀργισθέντες. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τοὺς ἔχθροὺς ὑμᾶς ἀμυνομένους ὀφθῆναι πρότερον ἥ τοὺς πολίτας κρίνοντας· οὐ γὰρ ἡμῖν αὐτοῖς πολεμεῖν μᾶλλον ἥ κείνοις ἐσμὲν δίκαιοι.

4 Ἰν' οὖν μή, τὸ ρᾶστον ἀπάντων, ἐπιτιμήσω μόνον, ὃν τρόπον ἂν μοι δοκεῖτε ταῦτα ποιῆσαι διδάξω, δεηθεὶς ὑμῶν μὴ θορυβῆσαι μηδ' ἀναβάλλειν νομίσαι με καὶ χρόνον ἐμποιεῖν· οὐ γὰρ οἱ « ταχύ » καὶ « τήμερον » εἰπόντες μάλιστ' εἰς τὸ δέον λέγουσιν (οὐ γὰρ ἂν τά γ' ἥδη γεγενημένα κωλῦσαι δυνηθείημεν τῇ βοηθείᾳ), ἀλλ' ὃς ἂν δείξῃ τίς πορισθεῖσα παρασκευὴ διαμεῖναι δυνήσεται, τέως ἂν ἥ περιγενώμεθα τῶν | ἔχθρῶν ἥ πεισθέντες διαλυσώμεθα τὸν πόλεμον· οὕτω γὰρ οὐκέτι τοῦ λοιποῦ πάσχοιμεν ἂν κακῶς.

ΚΑ [ΚΒ]

1 Οἶμαι πάντας ἂν ύμᾶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
όμολογῆσαι ὅτι δεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, ὅταν μὲν περὶ
τῶν ἴδίων τινὸς τῶν αὐτῆς βουλεύηται, ἵσην πρόνοιαν
ἔχειν τοῦ συμφέροντος ὅσηνπερ τοῦ δικαίου, ὅταν
δ' ὑπὲρ τῶν συμμαχικῶν ἢ τῶν κοινῶν, οἷον καὶ τὸ νυνὶ¹
παρόν, μηδενὸς οὕτως ὡς τοῦ δικαίου φροντίζειν· ἐν μὲν
γὰρ ἐκείνοις τὸ λυσιτελές ἔξαρκεῖ, ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις
καὶ τὸ καλὸν προσεῖναι δεῖ. 2 Τῶν μὲν γὰρ πράξεων,
εἰς οὓς ἂν ἥκωσι, κύριοι καθίστανται· τῆς δ' ὑπὲρ τούτων
δόξης οὐδεὶς τηλικοῦτός ἐσθ' ὅστις ἔσται κύριος, ἀλλ'
όποιαν ἂν τινα τὰ πραχθέντ' ἔχῃ δόξαν, τοιαύτην οἱ
πολλοὶ περὶ τῶν πραξάντων διήγγειλαν. Διὸ δεῖ σκοπεῖν
καὶ προσέχειν ὅπως δίκαια φανεῖται. 3 Χρὴ μὲν οὖν
οὕτως ἀπαντας ἔχειν τὴν διάνοιαν περὶ τῶν ἀδικου-
μένων ὥσπερ ἂν, εἴ τι γένοιτο, ὃ μὴ συμβαίη, τοὺς
ἄλλους ἀξιώσειε πρὸς αὐτὸν ἔκαστος ἔχειν. Ἐπειδὴ
δὲ καὶ παρὰ τὴν αὐτῶν γνώμην ἐναντιοῦνται τινες,
μικρὰ πρὸς τούτους εἰπών, ἃ βέλτισθ' ὑμῖν ὑπολαμβάνω,
ταῦτ' ἥδη συμβουλεύσω.

ΚΒ [ΚΓ]

1 Οὐ μικρὰν ἂν μοι δοκεῖτε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
ζημίαν νομίσαι, εἴ τις ἀηδὴς δόξα καὶ μὴ προσήκουσα
τῇ πόλει παρὰ τοῖς πολλοῖς περιγίγνοιτο· τοῦτο τοίνυν

οῦτω καλῶς ἐγνωκότες οὐκ ἀκόλουθα ποιεῖτε τὰ λοιπά,
ἀλλ’ ὑπάγεσθ’ ἐκάστοτε πράττειν ἔνια, ἢ οὐδ’ ἂν αὐτοὶ
φήσαιτε καλῶς ἔχειν. ’Εγὼ δ’ οἶδα μὲν τοῦθ’ ὅτι τοὺς
ἐπαινοῦντας ἥδιον προσδέχονται πάντες τῶν ἐπιτιμών-
των· οὐ μὴν οἴομαι δεῖν, ταύτην τὴν φιλανθρωπίαν
διώκων, λέγειν παρ’ ἢ συμφέρειν ύμῖν ἡγοῦμαι.

[κγ]

2 Τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν εἰ καλῶς ἐγιγνώσκετε, οὐδὲν
δεῖν κοινῆ ποιεῖν ὑποληπτέον ἦν ὃν ίδιᾳ μέμφεσθε, ἵνα
μὴ συνέβαινεν ὅπερ νυνὶ γίγνεται· περιών μὲν ἐκαστος
« ὡς αἰσχρὰ καὶ δεινά » λέγει καὶ « μέχρι τοῦ προβή-
σεται τὰ πράγματα; » συγκαθεζόμενος δ’ αὐτὸς ἐκαστός
ἐστι τῶν τὰ τοιαῦτα ποιούντων.

’Εγὼ μὲν οὖν ἐβουλόμην ἂν, ὥσπερ ὅτι ύμῖν συμφέρει
τοῦ τὰ βέλτιστα λέγοντος ἀκούειν οἶδα, οὗτως εἰδέναι
συνοίσον καὶ τῷ τὰ βέλτιστ’ εἰπόντι· πολλῷ γάρ ἂν
ἥδιον εἶχον. Νῦν δὲ φοβοῦμαι μέν, ὅμως δ’ ἢ γε πιστεύω
χρηστὰ φανεῖσθαι, κἄν ύμεις μὴ πεισθῆτε, οὐκ ἀποτρέ-
ψομαι λέγειν.

ΚΓ [ΚΔ]

1 Εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο τις, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρότε-
ρον παρ’ ύμῖν εἰρηκὼς εἴη, νῦν γε λέγων περὶ ὃν οὐκ
ὁρθῶς ἐγκαλοῦσιν οἱ πρέσβεις τῇ πόλει, παρὰ πάντων

ἄν μοι δοκεῖ δικαίως συγγνώμης τυχεῖν. Καὶ γὰρ ἐν
ἄλλοις μέν τισιν ἡττᾶσθαι τῶν ἐναντίων οὐχ οὕτως
ὄνειδος ώς ἀτύχημ' ᄃν φανείη· καὶ γὰρ τῇ τύχῃ καὶ
τοῖς ἐφεστηκόσι καὶ πολλοῖς ἄλλοις μέτεστι τοῦ καλῶς ἥ
μὴ πρότερον ἀγωνίσασθαι· ἐν δὲ τῷ τὰ δίκαια ὑπὲρ
αὐτῶν μὴ ἔχειν ἀξίως τῶν ὑπαρχόντων εἰπεῖν αὐτῆς
τῆς γνώμης τῆς τῶν τοῦτο παθόντων τὸ ὄνειδος εὔρή-
σομεν. 2 Εἰ μὲν οὖν ἔτεροί τινες ἦσαν ἐν οἷς ἐγίγ-
νονθ' οἱ λόγοι περὶ ὑμῶν, οὔτε τούτους ᄃν οἴμαι ῥᾳδίως
οὕτω ψεύδεσθαι, οὔτε τοὺς ἀκούοντας πολλὰ τῶν εἰρημέ-
νων ἀνασχέσθαι. Νῦν δὲ τἄλλα τ' οἴμαι τῆς ὑμετέρας
πλεονεκτοῦσιν εὐηθείας ἅπαντες, καὶ δὴ καὶ τοῦτο
νῦν οὗτοι ἀκροαταῖς γὰρ ἔχρήσαντο καθ' | ὑμῶν ὑμῖν
οἵοις οὐδέσιν ᄃν τῶν ἄλλων, ἀκριβῶς οἶδα τοῦτ' ἐγώ.

3 "Αξιον δ' εἶναι μοι δοκεῖ διὰ ταῦτα τοῖς θεοῖς χάριν
ὑμᾶς ᔹχειν, ω̄ ᄃνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τούτους μισεῖν.
Τὸ μὲν γὰρ ὅρāν τούτους τὸν 'Ροδίων δῆμον, τὸν πολὺ^ν
τούτων ποτ' ἀσελγεστέρους λόγους λέγοντα πρὸς
ὑμᾶς, ἵκέτην ὑμέτερον γεγενημένον εὔτύχημ' εἶναι
νομίζω τῆς πόλεως· τὸ δὲ τοὺς ἀνοήτους τούτους
μήτε τοῦτο λογίζεσθαι, παρὸν οὕτως ἐναργὲς ίδεῖν,
μήθ' ὅτι πολλάκις καθ' ἐν' αὐτῶν ἔκαστον ὑμεῖς σεσώ-
κατε, καὶ πλείω πράγματ' ἐσχήκατε τὴν τούτων θρασύ-
τητα καὶ κακοδαιμονίαν ἐπανορθοῦντες, ἐπειδὰν δι' ἔαυ-
τοὺς ἀνέλωνται πόλεμον, ἥ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν πράτ-
τοντες, τοῦτο παμπόλλην ὑμῖν ὁργὴν εἰκότως ᄃν παρα-

στῆσαι μοι δοκεῖ. 4 Οὐ μὴν ἀλλ' ἵσως τούτοις μὲν εἶμαρται μηδέποτ' εὖ πράττουσιν εὖ φρονῆσαι· ἡμῖν δὲ προσήκει καὶ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ διὰ τἄλλ' ἀ πέπρακται τῇ πόλει, σπουδάσαι δεῖξαι πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι καὶ πρότερον καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ἡμεῖς μὲν τὰ δίκαια προαιρούμεθα πράττειν, ἔτεροι δέ τινες καταδουλοῦσθαι βουλόμενοι τοὺς αὐτῶν πολίτας διαβάλλουσιν πρὸς ἡμᾶς.

ΚΔ [ΚΕ]

1 Εἰ μετὰ τῆς αὐτῆς γνώμης, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούς τε λόγους ἡκούετε τῶν συμβουλευόντων καὶ τὰ πράγματ' ἐκρίνετε, πάντων ἀσφαλέστατον ἦν ἂν τὸ συμβουλεύειν. Καὶ γὰρ εὔτυχῶς καὶ ἄλλως πράξασι (λέγειν γὰρ εὐφήμως πάντα δεῖ) κοίν' ἂν ἦν τὰ τῆς αἰτίας ὑμῖν καὶ τῷ πείσαντι. Νῦν δ' ἀκούετε μὲν τῶν ἀβούλεσθε λέγοντων ἥδιστα, αἰτιᾶσθε δὲ πολλάκις ἔξαπατάν ὑμᾶς αὐτούς, ἐὰν μὴ πάνθ' ὃν ἂν ὑμεῖς | τρόπον βούλησθε γένηται, 2 οὐ λογιζόμενοι τοῦθ' ὅτι τοῦ μὲν ζητῆσαι καὶ λογίσασθαι τὰ βέλτιστα, ω̄ς ἄνθρωπος, καὶ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν αὐτὸς ἔκαστος ἐστιν κύριος, τοῦ δὲ πραχθῆναι ταῦτα καὶ συνενεγκεῖν ἐν τῇ τύχῃ τὸ πλεῖστον μέρος γίγνεται. "Ἐστιν δ' ἄνθρωπον ὃντ' ἀγαπητὸν τῆς αὐτοῦ διανοίας λόγον ὑπέχειν· τῆς δὲ τύχης προσυποσχεῖν ἐν τι τῶν ἀδυνάτων. 3 Εἰ μὲν οὖν ηύρημένον ἦν πῶς ἂν τις ἀσφαλῶς ἄνευ κινδύνου

δημηγοροίη, μανί' ἀν παραλιπεῖν τοῦτον ἦν τὸν τρόπον· ἐπεὶ δ' ἀνάγκη τὸν περὶ τῶν μελλόντων πραγμάτων γνώμην ἀποφαινόμενον κοινωνεῖν τοῖς ἀπ' αὐτῶν γενομένοις καὶ μετέχειν τῆς ἀπὸ τούτων αἰτίας, αἰσχρὸν ἥγοῦμαι λέγειν μὲν ὡς εὔνους, μὴ ὑπομένειν δέ, εἴ τις ἐκ τούτου κίνδυνος ἔσται.

Εὖχομαι δὲ τοῖς θεοῖς, ἂ καὶ τῇ πόλει καὶ ἐμοὶ συμφέρειν μέλλει, ταῦτ' ἐμοί τ' εἰπεῖν ἐλθεῖν ἐπὶ νοῦν καὶ ὑμῖν ἐλέσθαι. Τὸ γὰρ πάντα τρόπον ζητεῖν νικῆσαι, δυοῖν θάτερον, ἢ μανίας ἢ κέρδους ἐνεκ' ἐσπουδακότος φήσαιμ' ἀν εἶναι.

ΚΕ [ΚΣ]

1 Εἴη μέν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ων νυνὶ τυγχάνετ' ἐκκλησιάζοντες καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ταῦτα καὶ δοκοῦντα βέλτισθ' ὑμῖν εἶναι καὶ ὅνθ' ὡς ἀληθῶς. Δεῖ μέντοι περὶ πραγμάτων μεγάλων βουλευομένους καὶ κοινῶν, ἀπάντων ἐθέλειν ἀκούειν τῶν συμβουλευόντων, ως ἐμοὶ δοκεῖ, ἐνθυμουμένους ὅτι αἰσχρόν ἐστιν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νῦν μὲν βουλομένων τι παραινεῖν ἐνίων θορυβεῖν, ὕστερον δὲ κατηγορούντων

τῶν αὐτῶν τούτων τῶν πεπραγμένων ἡδέως ἀκούειν.
 2 Ἐγὼ γὰρ οἶδα, νομίζω δὲ καὶ ὑμᾶς, ὅτι νῦν | μὲν
 ἀρέσκουσι μάλισθ' ὑμῖν οἱ ταῦθ' οἷς ὑμεῖς βούλεσθε
 λέγοντες· ἂν δέ τι συμβῇ παρ' ἄ νῦν οἴεσθε, δὲ μὴ συμβαίη,
 τούτους μὲν ἐξηπατηκέναι νομιεῖθ' ὑμᾶς, ὃν δὲ νῦν
 οὐκ ἀνέχεσθε, τότ' ὁρθῶς δόξουσι λέγειν. Ἔστι δὲ τοῖς
 μάλιστα πεπεικόσιν ὑμᾶς ταῦτ' ἐφ' ὃν νῦν ἔστε, τούτοις
 καὶ μάλιστα συμφέρον τὸ λόγου τυχεῖν τοὺς ἀντιλέ-
 γοντας. 3 Ἀν μὲν γὰρ διδάξαι δυνηθῶσιν ὡς οὐκ
 ἔστιν ἄρισθ' ἄ τούτοις δοκεῖ, ὅτ' οὐδὲν ἥμαρτηταί πω,
 τοῦτο πράξαντες ἀθώους τοῦ κινδύνου ποιήσουσιν
 αὐτούς· ἐὰν δὲ μὴ δυνηθῶσιν, οὔκουν ὕστερόν γ' ἐπιτιμᾶν
 ἔξουσιν, ἀλλ' ὅσ' ἀνθρώπων ἦν ἔργον, ἀκοῦσαι, συνειπεῖν,
 ἀντειπεῖν, τούτων τετυχηκότες, ἂν ἥττωνται δικαίως
 στέρξουσιν, καὶ μεθ' ἀπάντων τῶν ἀποβαινόντων,
 ὅποι ἄττ' ἂν ἦ, κοινωνήσουσιν.

ΚΣ [ΚΖ]

1 Οἰμαι δεῖν ὑμᾶς, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ τηλι-
 κούτων βουλευομένους διδόναι παρρησίαν ἐκάστῳ τῶν
 συμβουλευόντων. Ἐγὼ δ' οὐδεπώποθ' ἡγησάμην χαλεπὸν
 τὸ διδάξαι τὰ βέλτισθ' ὑμᾶς (ώς γὰρ ἀπλῶς εἰπεῖν,

πάντες ὑπάρχειν ἔγνωκότες ἔμοιγε δοκεῖτε), ἀλλὰ τὸ πεῖσαι πράττειν ταῦτα ἐπειδὴν γάρ τι δόξῃ καὶ ψηφισθῇ, τότ’ ἵσον τοῦ πραχθῆναι ἀπέχει ὅσονπερ πρὶν δόξαι.

2 Ἐστιν μὲν οὖν ὃν ἔγὼ νομίζω χάριν ὑμᾶς τοῖς θεοῖς ὄφείλειν, τὸ τοὺς διὰ τὴν αὐτῶν ὕβριν ὑμῖν πολεμήσαντας <οὐ> πάλαι, νῦν ἐν ὑμῖν μόνοις τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. Ἀξιον δ’ ἡσθῆναι τῷ παρόντι καιρῷ· συμβήσεται γὰρ ὑμῖν, ἂν ἢ χρὴ βουλεύσησθ’ ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς παρὰ τῶν διαβαλλόντων τὴν πόλιν | ἡμῶν βλασφημίας ἔργῳ μετὰ δόξης καλῆς ἀπολύσασθαι.

KΖ [KH]

1 Αἱ μὲν ἐλπίδες, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μεγάλαι καὶ καλαὶ τῶν προειρημένων, πρὸς ἄσ οἴομαι τοὺς πολλοὺς ἄνευ λογισμοῦ τι πεπονθέναι. Ἐγὼ δ’ οὐδεπώποτ’ ἔγνων ἔνεκα τοῦ παραχρῆμ’ ἀρέσαι λέγειν τι πρὸς ὑμᾶς ὅ τι ἄν μὴ καὶ μετὰ ταῦτα συνοίσειν ἥγωμαι. Ἐστι μὲν οὖν τὸ κοινὸν ἔθος τῶν πλείστων τοὺς μὲν συνεπαινοῦντας ἔαυτοῖς ὅ τι ἄν πράττωσι φιλεῖν, πρὸς δὲ τοὺς ἐπιτιμῶντας ἀηδῶς ἔχειν. Οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ τὸν εὖ φρονοῦντα τὸν λογισμὸν ἀεὶ τῶν ἐπιθυμιῶν κρείττω πειρᾶσθαι ποιεῖν. 2 Ἐγὼ δ’ ἡδέως μὲν ἄν ἔώρων, ἢ καὶ συνοίσειν

ἔμελλε, ταῦτ' ἐν ἡδονῇ πράττειν ὅνθ' ὑμῖν, ἵνα καὶ
χαριζόμενος καὶ χρηστὰ λέγων ἔφαινόμην· ἐπειδὴ
δὲ τάναντὶ ὁρῷ τούτων ἐπιχειροῦντας ὑμᾶς, οἴομαι
δεῖν ἀντειπεῖν, εἰ καὶ τισιν μέλλω ἀπεχθήσεσθαι· ἂν μὲν
οὖν μηδ' ὑπομείνητ' ἀκοῦσαι μηδὲ ἐν, οὐ τῷ δοκιμάζοντες
διαμαρτεῖν, ἀλλὰ τῷ φύσει πονήρ' ἐπιθυμεῖν πράττειν
τοιαῦτα προαιρεῖσθαι δόξετε· ἐὰν δ' ἀκούσητε, τυχὸν
μὲν ἵσως κἄν μεταπεισθείητε, ὃ μάλιστ' ἐγὼ νομίζω
συνενεγκεῖν ἂν ὑμῖν· εἰ δὲ μή, οἱ μὲν ἀγνοεῖν τὸ συμφέρον,
οἱ δὲ—ὅ τι ἂν τις βούληται, τοῦτ' ἐρεῖ.

ΚΗ [ΚΘ]

1 Πρῶτον μὲν οὐδέν ἔστιν καινόν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς δόξασιν παρ' ὑμῖν εἶναι τινας οἵτινες ἀντεροῦσιν, ἐπειδὰν πράττειν τι δέῃ· εἰ μὲν οὖν ἀποδόντων ὑμῶν λόγον αὐτοῖς, ὅτ' ἐβουλεύεσθε, τοῦτ' ἐποίουν, τούτων ἂν ἦν ἄξιον κατηγορεῖν, εἰ περὶ ὧν ἥττηντ' | ἐβιάζοντο πάλιν λέγειν· νῦν δὲ τούτους μὲν οὐδέν ἔστ' ἀτοπον εἰπεῖν βουληθῆναι ταῦθ' ἀ τότ' οὐχ ὑπεμείνατ' ἀκοῦσαι,
2 ὑμῖν δ' ἂν τις εἰκότως ἐπιτιμήσειν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ὄπόταν περὶ του βουλεύησθε, οὐκ ἔατε λέγειν ἔκαστον ἀ γιγνώσκει, ἀλλ' ἂν ἔτεροι τῷ λόγῳ προλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν τῶν ἔτέρων ἀκούσαιτε.
Ἐκ δὲ τούτου συμβαίνει πρᾶγμ' ἀηδὲς ὑμῖν· οἷς γὰρ

πρὶν ἀμαρτεῖν ὑμῖν ἐξῆν συμβουλεύουσιν πείθεσθαι,
τούτους ὕστερον κατηγοροῦντας ἐπαινεῖτε. 3 Ταῦτὸ
δὴ τοῦτό μοι πάλιν δοκεῖτε πείσεσθαι, εἰ μὴ παρασχόντες
ἴσους ἀκροατὰς πάντων ὑμᾶς αὐτοὺς ἐν τῷ παρόντι,
καὶ τοῦτον τὸν πόνον ὑπομείναντες, ἐλόμενοι τὰ κράτιστα
τοὺς ὄτιούν τούτοις ἐπιτιμῶντας φαύλους νομιεῖτε.
Ἐγὼ μὲν δὴ δίκαιον ὑπείληφα πρῶτον ἀπάντων αὐτὸς
εἰπεῖν τί μοι δοκεῖ περὶ ὧν σκοπεῖσθε, ἵνα, ἢν μὲν ὑμῖν
ἀρέσκῃ, καὶ τὰ λοιπὰ διδάσκω, εἰ δὲ μή, μήθ’ ὑμῖν ἐνοχλῶ
μήτ’ ἐμαυτὸν κόπτω.

ΚΘ [Λ]

1 "Εδει μέν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρὸ τοῦ πολεμεῖν
ἐσκέφθαι τίς ὑπάρξει παρασκευὴ τῷ γενησομένῳ πολέμῳ.
εἰ δ’ ἄρα μὴ πρόδηλος ἦν, ὅτε πρῶτον ἐβουλεύεσθ’ ὑπὲρ
αὐτοῦ φανεροῦ γενομένου, τότε καὶ περὶ τῆς παρασκευῆς
ἐσκέφθαι. Εἰ δὲ φήσετε πολλὰς ἐγκεχειρικέναι δυνά-
μεις, ἃς λελυμάνθαι τοὺς ἐπιστάντας, οὐκ ἀποδέξεται
τοῦθ’ ὑμῶν οὐδείς· οὐ γάρ ἔστι τῶν αὐτῶν τούς <τ’> ἐπὶ
τῶν πραγμάτων ἀπολύειν, καὶ λέγειν ὡς διὰ τούτους
κακῶς ταῦτ’ ἔχει. 2 'Επειδὴ δὲ τὰ μὲν παρεληλυ-
θότ’ οὐκ ἃν ἄλλως ἔχοι, δεῖ δ’ ἐκ τῶν παρόντων ἐπαμῦναι
τοῖς πράγμασιν, τοῦ μὲν κατηγορεῖν οὐδένα καιρὸν
ὅρω, πειράσομαι δ’ ἣ κράτιστα νομίζω συμβουλεῦσαι.

Πρῶτον μὲν οὖν ὑμᾶς ἔκειν' ἐγνωκέναι δεῖ, ὅτι τὴν
ἴσην ὑπερβολὴν τῆς σπουδῆς καὶ φιλονικίας ἐπὶ τοῖς
πράγμασι πάντ' ἄνδρα παρασχέσθαι δεῖ, ὅσηνπερ ἐκ τῶν
ἄνωθεν χρόνων ἀμελείας· μόλις γὰρ οὕτως ἐλπὶς ἐκ
πολλοῦ διώκοντας τὰ προειμέν' ἔλειν δυνηθῆναι. 3
"Επειτ' οὐκ ἀθυμητέον τοῖς γεγενημένοις· ὃ γάρ ἐστι
τῶν παρεληλυθότων χείριστον, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα
βέλτιστον ὑπάρχει. Τί οὖν τοῦτ' ἔστιν, ω̄ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι; "Οτι οὐδὲν ὑμῶν τῶν δεόντων ποιούντων κακῶς
ἔχει τὰ πράγματα· ἐπεὶ εἴ γε πάνθ' ἀ προσῆκε πραττόντων
οὕτως εἶχεν, οὐδ' ἀν ἐλπὶς ἦν αὐτὰ γενέσθαι βελτίω.

Λ [ΛΑ]

1 Οὐδέν ἔστιν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χαλεπώτερον ἢ
τὸ τοῖς αὐτοῖς ἔθεσιν ἐπιτιμᾶν τε καὶ χρῆσθαι τοὺς
δημηγοροῦντας. Τὸ γὰρ στασιάζειν πρὸς αὐτοὺς καὶ
κατηγορεῖν ἀλλήλων ἄνευ κρίσεως, οὐδείς ἔστιν οὕτως
ἀγνώμων ὅστις οὐ φήσειεν ἀν βλάβην εἶναι τοῖς λοιποῖς
πράγμασιν. 'Εγὼ δ' οἶομαι τούτους μὲν ἀν εἶναι βελτίους,
εἰ τὴν πρὸς αὐτοὺς φιλονικίαν ἐπὶ τοὺς τῆς πόλεως
ἐχθροὺς τρέψαντες ἐδημηγόρουν· ὑμῖν δὲ παραινῶ μὴ
συστασιάζειν μηδετέροις τούτων, μηδ' ὅπως ἄτεροι

κρατήσουσι σκοπεῖν, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς ἄπαντες τῶν ἔχθρῶν περιέσεσθε. 2 Εὔχομαι δὲ τοῖς θεοῖς τοὺς ἥ φιλονικίας ἥ ἐπηρείας ἥ τινος ἄλλης ἐνεκ' αἰτίας ἄλλο τι πλὴν ἃ ποθ' ἡγοῦνται συμφέρειν λέγοντας παύσασθαι· τὸ γὰρ καταρᾶσθαι συμβουλεύοντ' ἵσως ἔστ' | ἄτοπον. Αἰτιασαίμην μὲν οὖν ἔγωγ' ἂν οὐδέν', ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ κακῶς τὰ πράγματ' ἔχειν ἀλλ' ἥ πάντας τούτους· οἶομαι δὲ δεῖν παρὰ μὲν τούτων ἐφ' ἡσυχίας λόγον ὑμᾶς λαβεῖν, νῦν δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων, ὅπως ἔσται βελτίω, σκοπεῖν.

ΛΑ [ΛΒ]

1 Ἐβουλόμην ἂν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἵσην σπουδὴν ἐνίους τῶν λεγόντων ποιεῖσθαι ὅπως τὰ βέλτιστ' ἐροῦσιν, ὅσηνπερ ὅπως εὖ δόξουσι λέγειν, ἵν' οὗτοι μὲν ἀντὶ τοῦ δεινοὶ λέγειν ἐπιεικεῖς ἐνομίζοντ' εἶναι, τὰ δ' ὑμέτερα, ὥσπερ ἔστιν προσῆκον, βέλτιον εἶχεν. Νῦν δ' ἔνιοί μοι δοκοῦσι παντάπασι τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου δόξαν ἡγαπηκότες τῶν μετὰ ταῦτα συμβησομένων ὑμῖν μηδὲν φροντίζειν. 2 Καὶ δῆτα θαυμάζω πότερά ποθ' οἱ τοιοῦτοι λόγοι τὸν λέγονθ' ὁμοίως πεφύκασιν ἐξαπατᾶν ὥσπερ πρὸς οὓς ἂν λέγωνται, ἥ συνιέντες οὗτοι τάναντία τοῖς δοκοῦσιν ἑαυτοῖς εἶναι βελτίστοις δημηγοροῦσιν. Εἰ μὲν γὰρ ἀγνοοῦσιν δτὶ τὸν μέλλοντα πράξειν τὰ δέοντα οὐκ ἐπὶ τῶν λόγων θρασύν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς παρασκευῆς ἴσχυρὸν εἶναι δεῖ, οὐδ' ἐπὶ τῷ τοὺς

ἐχθροὺς μὴ δυνήσεσθαι θαρρεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κἄν δύνωνται
κρατήσειν, τὰ τῶν λόγων ἀστεῖ' ως ἔοικεν τοῦ τὰ
μέγιστ' αἰσθάνεσθαι κεκώλυκεν αὐτούς· εἰ δὲ ταῦτα
μὲν μηδ' ἂν φήσαιεν ἀγνοεῖν, πρόφασις δ' ἄλλη τις
ὕπεστι δι' ἦν ταῦτα προαιροῦνται, πῶς οὐ χρὴ φαύλην
ταύτην ὑπολαμβάνειν, ἥτις ποτ' ἐστίν;

3 'Εγὼ δ' οὐκ ἀποτρέψομαι λέγειν ἃ δοκεῖ μοι,
καίπερ ὅρων ἡγμένους ὑμᾶς· καὶ γὰρ εὔηθες, λόγῳ
ψυχαγωγῇ θέντων ὑμῶν οὐκ ὁρθῶς, λόγον αὖ τὸν
μέλλοντα βελτίω λέγειν καὶ μᾶλλον συμφέρονθ' ὑμῖν
καταδεῖσαι. 'Αξιῶ δὲ καὶ ὑμᾶς ὑπομεῖναι, ἐνθυμηθέντας
ὅτι οὐδὲ τὰ νῦν δοκοῦντ' ἔδοξεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ τοὺς
λόγους ἡκούσατ' ἐξ ὧν ἐπείσθητε. 4 Ὡσπερ ἂν τοίνυν,
εἰ νόμισμ' ἐκρίνεθ' ὅποιόν τι ποτ' ἐστίν, δοκιμάσαι δεῖν
ἄν ωήθητε, οὕτω καὶ τὸν λόγον ἀξιῶ τὸν εἰρημένον ἐξ
ὧν ἀντειπεῖν ἡμεῖς ἔχομεν σκεψαμένους, ἐὰν μὲν συμφέ-
ρονθ' εὔρητε, ἀγαθῆ τύχῃ πείθεσθαι, ἂν δ' ἄρ' ἔκαστα
λογιζομένοις ἀλλοιότερος φανῆ, πρὶν ἀμαρτεῖν μετα-
βουλευσαμένους, τοῖς ὁρθῶς ἔχουσιν χρήσασθαι.

ΛΒ [ΛΓ]

1 Μάλιστα μέν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βουλούμην ἄν
ὑμᾶς ἃ μέλλω λέγειν πεισθῆναι· εἰ δ' ἄρα τοῦτ' ἄλλῃ πῃ
συμβαίνοι, ἐμαυτῷ γ' ἂν εἰρῆσθαι πρὸ παντὸς αὐτὰ
δεξαίμην. "Ἐστι δ' οὐ μόνον, ως δοκεῖ, τὸ πρὸς ὑμᾶς
εἰπεῖν χαλεπὸν τὰ δέοντα, ἀλλὰ καὶ καθ' αὐτὸν σκοπού-

μενον εύρειν. Γνοίη δ' ἂν τις, εἰ μὴ τὸν λόγον ὑμᾶς, ἀλλὰ τὰ πράγματ' ἐφ' ὃν ἔστε σκέψεσθαι νομίσαι, καὶ πλείω σπουδὴν τοῦ δοκεῖν ἐπιεικής εἶναι ἢ τοῦ δεινὸς εἰπεῖν φανῆναι ποιοῦτο. 2 Ἐγὼ γοῦν (οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο) ἐπειδὴ περὶ τῶν παρόντων ἐπήει μοι σκοπεῖν, λόγοις μὲν καὶ μάλ' ἀφθόνοις, οὓς οὐκ ἂν ἀηδῶς ἡκούεθ' ὑμεῖς, ἐνετύγχανον. Καὶ γὰρ ὡς δικαιότατοι τῶν Ἑλλήνων ἔστε, πόλλ' εἰπεῖν καὶ ἐώρων καὶ δρῶ, καὶ ὡς ἀρίστων προγόνων, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὸν χρόνον ἡσθῆναι ποιήσανθ' ὅσον ἂν ῥηθῇ, μετὰ ταῦτ' οἴχεται. 3 Δεῖ | δὲ πράξεώς τινος τὸν λέγοντα φανῆναι σύμβουλον, δι' ἦν καὶ μετὰ ταῦτ' ἀγαθοῦ τινος ὑμῖν ἔσται παρουσία. Τοῦτο δ' ἥδη καὶ σπάνιον καὶ χαλεπὸν πεπειραμένος οἶδ' ὃν εύρειν. Οὐδὲ γὰρ αὔταρκες τὸ ἴδεῖν ἔστι τὰ τοιαῦτα, ἂν μὴ καὶ πεῖσαι τις τοὺς συναρουμένους ὑμᾶς δυνηθῇ. Οὐ μὴν ἄλλ' ἐμὸν μὲν ἔργον εἰπεῖν ἵσως ἢ πέπεικ' ἐμαυτὸν συμφέρειν, ὑμέτερον δ' ἀκούσαντας κρίναι, κἄν ἀρέσκῃ, χρῆσθαι.

ΛΓ [ΛΔ]

1 Οὐκ ἄδηλον ἦν, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρώην, ὅτε τῶν ἀντιλέγειν βουλομένων οἷς ὁ δεῖν' ἔλεγεν οὐκ ὕεσθ' ἀκούειν χρῆναι, ὅτι συμβήσεται τοῦθ' ὃ νυνὶ γίγνεται, ὅτι οἱ τότε κωλυθέντες ἐροῖεν εἰς ἔτεραν

ἐκκλησίαν. "Ἄν τοίνυν ταῦθ' ἄπερ πρότερον ποιήσῃτε,
καὶ τῶν τοῖς τότε δόξασι συνειπεῖν βουλομένων μὴ
'θελήσητ' ἀκοῦσαι, πάλιν ταῦτ' εἰς τὴν ἐτέραν ἐκκλησίαν
οὗτοι λαβόντες τούτων κατηγορήσουσιν. 2 Οὐδαμῶς
ἄν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε τὰ πράγματα χείρω γένοιτο,
οὔθ' ὑμεῖς ἀτοπώτεροι φανείητε, εἴ μήτε τῶν δοξάντων
ὑμῖν πέρας μηδὲν ἔχειν δοκοίη, μήτ', ἀφέντες ἃ συμφέρει,
τῶν πρὸ ὁδοῦ τι περαίνοιτε, εἴητε δ' ὥσπερ τὰ θέατρα
τῶν προκαταλαμβανόντων. Μηδαμῶς, ω̄ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι, ἀλλὰ πονήσαντες τὸν πόνον τοῦτον καὶ παρα-
σχόντες ἵσους ἀκροατὰς ἀμφοτέροις ὑμᾶς αὐτοὺς
πρῶτον μὲν ἔλεσθ' ὅ τι καὶ ποιήσετε, ἔπειθ' ὑπολαμβά-
νετε, ἐάν τις ἐναντιώται τοῖς ἄπαξ οὕτω δοκιμασθεῖσι,
πονηρὸν καὶ κακόνουν ὑμῖν.

3 Τὸ μὲν γὰρ λόγου μὴ τυχόντα πεπεῖσθαι βέλτιον
τῶν ὑμῖν δοκούντων αὐτὸν ἐντεθυμῆσθαι, συγγνώμη.
τὸ δ' ἀκουσάντων ὑμῶν καὶ διακρινάντων ἔτ' ἀναισχυν-
τεῖν, καὶ μὴ συγχωρεῖν ἐνδόντα τῇ τῶν πλειόνων γνώμῃ,
ἄλλην τιν' ὑποψίαν οὐχὶ δικαίαν <ἄν> ἔχειν φανείη.
Ἐγὼ μὲν δὴ σιωπᾶν <ἄν> ὕμην δεῖν ἐν τῷ παρόντι, εἰ
μένοντας ὑμᾶς ἑώρων ἐφ' ὃν ἔδοξεν· εἰμὶ γὰρ τῶν ἐκεῖνα
πεπεισμένων συμφέρειν ὑμῖν· ἔπειδὴ δ' ὑπὸ τῶν παρὰ
τούτων λόγων μεταβεβλῆσθαι μοί τινες δοκοῦσιν, ώσ-
οῦτ' ἀληθῆ λέγουσιν οὔθ' ὑμῖν συμφέροντα, ἵσως μὲν εἰδό-
τας, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ τυγχάνετ' ἀγνοοῦντες, διδάξω.

ΛΔ [ΛΕ]

1 "Εδει μέν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ δίκαιον ἦν τότε πείθειν ὑμᾶς ὅ τι ἄριστον ἔκαστος ἤγειτο, ὅτ' ἐβουλεύεσθε τὸ πρῶτον περὶ τούτων, ἵνα μὴ συνέβαινεν ἂ δὴ δύο πάντων ἐστὶν ἀλυσιτελέστατα τῇ πόλει, μήτε πέρας μηδὲν ἔχειν τῶν ὑμῖν δόξαντων, παρανοίας θ' ὑμεῖς κατεγιγνώσκεθ' ὑμῶν αὐτῶν μεταβουλευόμενοι. Ἐπειδὴ δὲ σιωπήσαντες τότε νῦν ἐπιτιμῶσί τινες, βούλομαι μικρὰ πρὸς αὐτοὺς εἰπεῖν. 2 Ἐγὼ γὰρ θαυμάζω τὸν τρόπον τῆς πολιτείας τῆς τούτων, μᾶλλον δ' ἥγοῦμαι φαῦλον. Εἰ γὰρ ἔξὸν παραινεῖν ὅταν σκοπήτε, βεβουλευμένων κατηγορεῖν αἴροῦνται, συκοφαντῶν ἔργον, οὐχ, ὡς φασίν, εὖνων ποιοῦσιν ἀνθρώπων. Ἡδέως δ' ἂν ἐροίμην αὐτούς (καὶ μηδεμιᾶς λοιδορίας ὁ μέλλω λέγειν ἀρχὴ γενέσθω) τί δὴ τἄλλ' ἐπαινοῦντες Λακεδαιμονίους, ὁ μάλιστ' ἄξιόν ἐστιν τῶν παρ' ἐκείνοις ἄγασθαι, τοῦτ' οὐ μιμοῦνται, μᾶλλον δ' αὐτὸ τούναντίον ποιοῦσιν; 3 Φασὶ γάρ, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρ' ἐκείνοις μέχρι μὲν τοῦ δόξαι γνώμην, ἦν ἂν ἔκαστος ἔχῃ, λέγειν, ἐπειδὰν δ' ἐπικυρωθῆ, | ταῦθ' ἄπαντας ἐπαινεῖν καὶ συμπράττειν, καὶ τοὺς ἀντειπόντας. Τοιγάρτοι πολλῶν μὲν ὄντες οὐ πολλοὶ περιγίγνονται, λαμβάνουσι δέ, ὅσ' ἂν μὴ τῷ πολέμῳ δύνωνται, τοῖς καιροῖς, οὐδεὶς δ' αὐτοὺς ἐκφεύγει χρόνος οὐδὲ τρόπος τοῦ τὰ συμφέ-

ρονθ' ἔαυτοῖς περαίνειν, οὐ μὰ Δῖ' οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς καὶ διὰ τούτους καὶ τοὺς ὄμοιούς τούτοις, ἀλλήλων περιγιγνόμενοι καὶ οὐχὶ τῶν ἔχθρῶν, πάντ' ἀνηλώκαμεν τὸν χρόνον, 4 ἂν μὲν εἰρήνην τις ἐκ πολέμου ποιήσῃ, τοῦτον μισοῦντες, ἂν δ' ἐξ εἰρήνης πόλεμόν τις λέγῃ, τούτῳ μαχόμενοι, ἂν δ' ἔχειν ἡσυχίαν τις παραινῇ καὶ τὰ ἡμέτερά αὐτῶν πράττειν, οὐδὲ τοῦτον ὅρθως λέγειν φάσκοντες, ὅλως δ' αἰτιῶν καὶ κενῶν ἐλπίδων ὅντες πλήρεις. «Τί οὖν, ἂν τις εἴποι, σὺ παραινεῖς, ἐπειδὴ ταῦτ' ἐπιτιμᾶς; » Ἐγὼ νὴ Δῖ' ἐρῶ.

ΛΕ [ΛΣ]

1 Πρῶτον μέν, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τις ἂν εἰκότως περὶ ὑμῶν δεῖσαι, μὴ παρὰ τὸ τῶν συμβουλευόντων οὐκ ἐθέλειν ἀκούειν χεῖρον βουλεύσησθε. Πρῶτον μὲν γὰρ ἡ τύχη, καλῶς ποιοῦσα, πολλὰ τῶν πραγμάτων ὑμῖν αὐτόματα, ὡς ἂν εὔξαισθε, παρίστησιν, ἐπεὶ τῇ γε τῶν προεστηκότων προνοίᾳ βραχέ́ αὐτῶν εἶχεν ἂν καλῶς. "Ἐπειθ' ὑμεῖς οὐ μόνον τοὺς λόγους οὓς ἂν ἔκαστος εἴποι πρόϊστε, ἀλλὰ καὶ ὃν ἔνεκ' αὐτῶν ἔκαστος δημηγορεῖ, εἰ δὲ μὴ φιλαπέχθημον ἦν, εἴπον ἂν καὶ πόσου. 2 Τὸν δὴ τοῦ φενακίζεσθαι χρόνον ὡς εἰς μικρότατον συνάγοντες σωφρονεῖν ἔμοιγε δοκεῖτε. Εἰ μὲν δή τι τῶν αὐτῶν ἔμελλον τοῖς ἄλλοις ἐρεῖν, οὐκ ἂν ὥμην περὶ ὃν ἵστε δεῖν λέγων ἐνοχλεῖν· νῦν δὲ συμφέροντα μὲν ὑμῖν ἀκοῦσαι, παντά-

πασι δ' ἀφεστηκότα τῶν ὑπὸ τῶν πολλῶν προσδοκωμένων οἴομαι λόγον ἔρειν· βραχὺς δ' ἄρα ἔσται ὁ λόγος· σκέψασθε δ' ἀκούσαντες, καν ύμῖν ἀρέσκῃ, χρήσασθε.

ΛΣ [ΛΖ]

1 Καὶ βραχεῖαν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ δικαίαν ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου καὶ οὐδὲ τὰ πάντα ἔρω. Ἕγοῦμαι γὰρ ἐξαπατᾶν μὲν εἶναι βουλομένου σκοπεῖν ὅντιν' ύμᾶς τρόπον τοὺς ἀκούοντας [καὶ] τὰ τοῦ πράγματος δυσχερῆ τῷ λόγῳ συγκρύψεται, ἀπλῶς δὲ πεπεικότος αὐτὸν ύμῖν προσφέρεσθαι τοῦτο πρῶτον εἶναι, εἰπεῖν πότερ' ἐγνωκώς παρελήλυθεν, 2 οὐ' ἐὰν μὲν ἀκούσαντες τοῦτο τοὺς μετὰ ταῦτα λόγους βούλησθ' ἀκούειν, καὶ διδάσκῃ καὶ φράζῃ τὰ βέλτισθ' αὐτῷ δοκοῦντα, ἂν δ' ἀποδοκιμάσητε, ἀπηλλαγμένος ή καὶ μήθ' ύμῖν ἐνοχλῆ μήθ' αὐτὸν κόπτῃ. Ἐγὼ δὲ τοῦτο πρῶτον ἔρω· ἐμοὶ δοκεῖ Μυτιληναίων ὁ δῆμος ἡδικῆσθαι, καὶ δίκην ύμῖν ὑπὲρ αὐτοῦ προσήκειν λαβεῖν. Καὶ ὅπως λήψεσθ' ἔχω λέγειν, ἐπειδὰν ως ἡδίκηνται καὶ ύμῖν προσήκει βοηθεῖν ἐπιδείξω.

ΛΖ [ΛΗ]

1 Πρῶτον μὲν οὐ πάνυ θαυμαστόν ἔστιν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ μὴ ρἀδίους τοῖς συμβουλεύειν βουλο-

μένοις εἶναι τοὺς λόγους· ὅταν γὰρ τὰ πράγματ' ἔχῃ φαύλως περὶ ὃν δεῖ σκοπεῖν, δυσχερεῖς ἀνάγκη περὶ αὐτῶν εἶναι καὶ τὰς συμβουλίας. Εἰ μὲν οὖν ἐκ τοῦ μὴ 'θέλειν ἀκούειν ἐλπὶς ταῦτα γενέσθαι βελτίω, τοῦτο χρὴ πράττειν· εἰ δὲ χείρω μὲν ἄπαντα, βέλτιον δ' οὐδὲν ἐκ τούτου γενήσεται, τί δεῖ, πρὸς τὸ φαυλότατον ἐλθεῖν ἔάσαντας, ἐκ πλείονος ἢ νῦν καὶ χαλεπωτέρου σώζειν πειρᾶσθαι, ἐξὸν ἐκ | τῶν παρόντων ἔτι καὶ νῦν ἐπανορθώσασθαι καὶ προαγαγεῖν ἐπὶ τὸ βέλτιον; 2 Τὸ μὲν οὖν ὄργιλως ὑμᾶς ἔχειν εἰκός ἐστιν ταῦτα πάσχοντας· τὸ δὲ μὴ τοῖς αἰτίοις, ἀλλὰ πᾶσιν ἐφεξῆς ὄργιζεσθαι, τοῦτ' οὐκέτ' εἰκὸς οὐδ' ὄρθως ἔχον ἐστίν. Οἱ γὰρ μηδενὸς μὲν αἴτιοι τῶν παρεληλυθότων, τὰ δὲ λοιπὰ πῶς ἔσται βελτίω λέγειν ἔχοντες, χάριν, οὐκ ἀπέχθειαν κομίσαιντ' ἀν δικαίως παρ' ὑμῶν· οὕς, ἐὰν ἀκαίρως δυσκολαίνητε, ὀκνεῖν ἀνίστασθαι ποιήσετε. 3 Καίτοι ἔγωγ' οὐκ ἀγνοῶ ὅτι πολλάκις οὐ τοῖς αἰτίοις, ἀλλὰ τοῖς ἐμποδὼν οὖσι τοῖς ὄργιζομένοις ἀηδές τι παθεῖν συνέβη. "Ομως δ' ἀνέστην συμβουλεύσων· πιστεύω γὰρ ἔγωγε, ὡς ἄνδρες 'Αθηναῖοι, φλαύρου μὲν μηδενὸς αἴτιος ὃν εύρεθήσεσθαι, βελτίω δ' ἐτέρων ὑμῖν ἔχειν συμβουλεῦσαι.

ΛΗ [ΛΘ]

1 Τὰ μὲν γεγενημένα, ὡς ἄνδρες 'Αθηναῖοι, τοιαῦθ' οἷα πάντες ἀκηκόατε· δεῖ δ' ὑμᾶς μηδὲν ἐκπεπληγμένως διακεῖσθαι, λογιζομένους ὅτι πρὸς μὲν τὰ παρόντα ἀθύ-

μως ἔχειν οὕτε τοῖς πράγμασι συμφέρον οὔθ' ὑμῶν
ἄξιόν ἔστιν, τὸ δὲ ταῦτ' ἐπανορθοῦν αὐτοὺς ἡγεῖσθαι
προσῆκον καὶ τῆς ὑμετέρας δόξης ἄξιον ἀν φανείη.
Χρὴ δὲ τοὺς ὅντας οἷοι φήσαιτ' ἀν ὑμεῖς εἶναι, ἐν
τοῖς δεινοῖς ἐτέρων διαφέροντας φαίνεσθαι. 2 Ἐγὼ
δ' οὐδαμῶς μὲν ἀν ἐβουλόμην ταῦτα συμβῆναι τῇ πόλει,
οὐδ' ἀτυχεῖν ὑμᾶς οὐδέν· εἰ δ' ἄρ' ἔδει γενέσθαι καὶ τι
δαιμόνιον τοῦτ' ἀπέκειτο, ὥσπερ πέπρακται τὰ γεγε-
νημένα, λυσιτελεῖν οἴομαι. Τὰ μὲν γὰρ τῆς τύχης ὁξείας
ἔχει τὰς μεταβολὰς καὶ κοινὰς ἀμφοτέροις | τὰς παρου-
σίας· ἀ δ' ἀν δι' ἀνδρῶν κακίαν πραχθῆ, βεβαίους ποιεῖ
τὰς ἥττας. 3 Οἴομαι μὲν οὖν οὐδὲ τοὺς κεκρατηκότας
ἀγνοεῖν ὅτι βουληθέντων ὑμῶν καὶ παροξυνθέντων τῷ
γεγενημένῳ, οὐ πάνυ πω δῆλον πότερον εὔτύχημ' ἢ
καὶ τούναντίον αὐτοῖς ἔστιν τὸ πεπραγμένον· εἰ
δ' ἄρ' ἐπῆρκε τὸ πρᾶγμ' αὐτοὺς θρασύνεσθαι, καν τοῦτο
πρὸς ὑμῶν ἥδη γίγνοιτο· ὅσῳ γὰρ ἀν μᾶλλον καταφρο-
νήσωσι, τοσούτῳ θâττον ἀμαρτήσονται.

ΛΘ [Μ]

1 Οὐ μοι δοκεῖτε, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ ἣς οἴεσθε
πόλεως νυνὶ μόνον βουλεύεσθαι, ἀλλ' ὑπὲρ πασῶν τῶν
συμμαχίδων. Ὅπως γὰρ ἀν περὶ ταύτης γνῶτε, πρὸς
ταῦτ' εἰκὸς ἀποβλέποντας τοὺς ἄλλους ἔκάστους τῶν

αὐτῶν τεύξεσθαι νομίζειν. "Ωστε δεῖ καὶ τοῦ βελτίστου καὶ τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἔνεκα δόξης σπουδάσαι ὅπως ἄμα καὶ συμφέροντα καὶ δίκαια φανήσεσθε βουλευόμενοι.

2 'Η μὲν οὖν ἀρχὴ τῶν τοιούτων πραγμάτων ἀπάντων ἐστὶν τῶν στρατηγῶν· ὃν οἱ πλεῖστοι τῶν παρ' ὑμῶν ἐκπλεόντων οὐ τοὺς ὑμετέρους φίλους, οὓς διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τῶν αὐτῶν κινδύνων μετεσχηκότας παρειλή-
φασιν, τούτους θεραπεύειν οἴονται δεῖν, ἀλλ' ἴδιους φίλους ἔκαστος ἐαυτῷ κατασκευάσας ὑμᾶς ἀξιοῖ τοὺς αὐτῶν κόλακας καὶ ὑμετέρους ἡγεῖσθαι φίλους· οὗ πᾶν ἐστι τούναντίον. 3 Οὔτε γὰρ ἔχθροτέρους οὔτ' ἀναγ-
καίους μᾶλλον ἔχθροὺς ἢν τούτων εὕροιτε. "Οσῳ γὰρ πλείω παρακρουόμενοι πλεονεκτοῦσιν, τοσούτῳ πλει-
όνων ὄφείλειν ἡγοῦνται δίκην δοῦναι· οὐδεὶς δ' ἢν γένοιτο εὔνους | τούτοις ὑφ' ὃν ἢν τι κακὸν πείσεσθαι προσδοκᾷ. Τοῦ μὲν οὖν κατηγορεῖν ἵσως οὐχ ὁ παρὼν καιρός· ἂν δ' ἡγοῦμαι συμφέρειν ὑμῖν, ταῦτα συμβουλεύσω.

M [ΜΑ]

1 Οὐδένα, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν πάντων ὑμῶν οὕτως οἰομαι κακόνουν εἶναι τῇ πόλει ὥστε μὴ χαλεπώς φέρειν μηδὲ λυπεῖσθαι τοῖς γεγενημένοις. Εἰ μὲν τοίνυν ἀγανακτοῦντας ἦν ἀπρακτόν τι ποιῆσαι τούτων, τοῦτ' ἢν ἔγωγε παρήνουν ὑμῖν ἅπασιν· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν οὐκ ἢν ἄλλως ἔχοι, δεῖ δ' ὑπὲρ τῶν λοιπῶν προνοηθῆναι ὅπως μὴ ταῦτα πείσεσθε, ὥσπερ, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ τῶν νῦν γεγενημένων ἀγανακτεῖτε, οὕτω χρὴ

σπουδάσαι ὑπὲρ τοῦ μὴ πάλιν ταῦτὰ συμβῆναι, καὶ νομίζειν μηδέν’ ἔχειν λόγον εἰπεῖν τῶν συμβουλευόντων τοιοῦτον, ὃς δυνήσεται σῶσαι τὰ παρόντα μηδενὸς ὑμῶν μηδὲν συναραμένου· οὐ γὰρ ἄν λόγος, ἀλλὰ θεός τις ὁ τοιοῦτος εἴη.

2 Ἡ μὲν οὖν ἀρχὴ τοῦ ταῦθ' οὕτως ἔχειν ἐκεῖθεν ἥρτηται, ἐκ τοῦ τῆς παραχρῆμα πρὸς ὑμᾶς ἔνεκα χάριτος ἐνίους τῶν λεγόντων ἐνταυθοῖ δημηγορεῖν, ὡς οὕτ’ εἰσφέρειν οὔτε στρατεύεσθαι δεῖ, πάντα δ’ αὐτόματ’ ἔσται. "Εδει μὲν οὖν ταῦθ' ὑπ’ ἄλλου τινὸς ἔξελέγχεσθαι μετὰ τοῦ λυσιτελοῦντος ἐλέγχου τῇ πόλει δοκεῖ δέ μοι τρόπον τινὰ καὶ νῦν ἀμείνων ἡ τύχη περὶ ὑμᾶς τῶν ἐφεστηκότων εἶναι. 3 Τὸ μὲν γὰρ ἔκαστ’ ἀπόλλυσθαι τῆς τῶν ἐπιμελουμένων κακίας σημεῖον προσήκει ποιεῖσθαι· τὸ δὲ μὴ πάλαι πάντ’ ἀπολωλέναι τῆς ὑμετέρας τύχης εὐεργέτημ’ ἔγωγε κρίνω. Ἐνῷ τοίνυν ἡ τύχη διαλείπει καὶ τοὺς ἔχθροὺς ἀνέχει, τῶν λοιπῶν ἐπιμελήθητε· εἰ | δὲ μή, σκοπεῖθ’ ὅπως μὴ ἄμα τούς τ’ ἐφεστῶτας ἐκάστοις ὑμεῖς κρίνητε, καὶ τὰ πράγματα τοῦ μηδενὸς τινὸς στήσεται, μηδενὸς ἀντιλαμβανομένου.

ΜΑ [ΜΒ]

1 Οὐδέν ἔστιν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτ’ ἄλογον, τοὺς αἱεὶ καὶ συνεχῶς ὑπὲρ τῶν ὀλιγαρχιῶν πολιτευομένους καὶ νῦν ταῦτα ποιοῦντας ἔξελέγχεσθαι. Ἄλλ’ ἐκεῖνο

μᾶλλον ἂν τις εἰκότως θαυμάσαι, τὸ τοὺς εἰδότας
ύμᾶς ταῦτα πολλάκις ἥδιον τούτων ἀκούειν ἢ τῶν
ὑπὲρ ύμῶν λεγόντων. Ἱσως μὲν οὖν ὕσπερ οὐδ' ἴδιᾳ
ράδιόν ἔστιν ἅπαντ' ὁρθῶς πράττειν, οὕτως οὐδὲ κοινῇ.
ἄλλ' οὐ δὴ τὰ μέγιστά γε χρὴ παρορᾶν. 2 Τὰ μὲν
οὖν ἄλλα πάντ' ἔστιν ἐλάττω· ὅταν δ' ὑπὲρ πολιτείας
καὶ σφαγῶν καὶ δήμου καταλύσεως εὔχερῶς ἀκούητε,
πῶς οὐκ ἔξω χρὴ τοῦ φρονεῖν ύμᾶς αὐτοὺς ἡγεῖσθαι;
Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀνθρωποι τοῖς ἐτέρων παρα-
δείγμασι χρώμενοι μᾶλλον εὐλαβεῖς αὐτοὶ γίγνονται·
ύμεῖς δ' οὐδὲ τὰ τοῖς ἄλλοις συμβαίνοντ' ἀκούοντες
φοβηθῆναι δύνασθε, ἄλλ' ἣ τοὺς ἴδιᾳ περιμένοντας ἀβελ-
τέρους νομίζετε, ταῦτ' αὐτοὶ δημοσίᾳ μοι δοκεῖτ' ἀναμέ-
νειν παθόντες αἰσθέσθαι.

ΜΒ [ΜΓ]

1 Οὐδεὶς πώποτ' Ἱσως ύμῶν ἔζήτησεν, ω̄ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, τί δήποθ' οἱ κακῶς πράττοντες ἀμεινον περὶ
τῶν πραγμάτων τῶν εὖ πραττόντων βουλεύονται.
Ἐστι δ' οὐχ ἐτέρωθέν ποθεν τοῦτο γιγνόμενον, ἄλλ' ὅτι
συμβαίνει τοῖς μὲν μήτε φοβεῖσθαι μηδὲν μήθ' ἃ τις
ἄν λέγοι δεινὰ προσήκονθ' αὐτοῖς ἡγεῖσθαι, τοὺς δὲ
πλησίον ὄντας τῶν ἀμαρτημάτων, ὅταν εἰς τὸ κακῶς
πράττειν ἀφίκωνται, σώφρονας πρὸς τὰ λοιπὰ καὶ
μετρίους ὑπάρχειν. 2 Σπουδαίων τοίνυν ἔστιν ἀνθρώ-

πων, ὅταν βελτίστῃ τῇ παρούσῃ τύχῃ χρῶνται, τότε πλείστην σπουδὴν πρὸς τὸ σωφρονεῖν ἔχειν· οὐδὲν γὰρ οὕτε φυλαττομένοις οὕτω δεινὸν ὥστ' ἀφύλακτον εἶναι, οὕτ' ὀλιγωροῦσιν ἀπροσδόκητον παθεῖν.

Λέγω δὲ ταῦτ' οὐχ ἵνα τὴν ἄλλως ὑμᾶς δεδίττωμαι, ἀλλ' ἵνα μὴ διὰ τὴν παροῦσαν εὔπραξίαν, ἢ γένοιτ' ἄν, εἰ μὴ προνοήσεσθε τῶν πραγμάτων, δείν' ἀκούοντες καταφρονῆτε, ἀλλ' ἄνευ τοῦ παθεῖν, ὥσπερ ἐστὶν προσῆκον φάσκοντάς γε μηδένων ἀπολείπεσθαι τῷ σωφρονεῖν, φυλάξησθε.

ΜΓ [ΜΔ]

1 Οὐχὶ τὸν αὐτὸν εἶναι καιρὸν ὑπείληφα, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τε χαρίζεσθαι καὶ τοῦ τὰ δοκοῦντά μοι βέλτιστα παραινεῖν. Πολλάκις γὰρ ὅρῳ τὸ χαρίζεσθαι τι παρὰ γνώμην πλείον' ἀπέχθειαν ἐνεγκὸν τοῦ τὸ πρῶτον ἐναντιωθῆναι. Εἰ μὲν οὖν ἄπαντες ἐγιγνώσκετε ταῦτά, οὕτ' ἄν, εἴ μοι τὰ δέοντ' ἐδοκεῖτε προαιρεῖσθαι, [οὕτ'] ἄν παρῆλθον, περίεργον ἡγούμενος τοῖς ἀφ' αὐτῶν ἢ χρὴ ποιοῦσι λέγειν, οὕτ' ἄν εἰ τούναντίον· μᾶλλον γὰρ ἄν ἡγησάμην ἐν' ὅντ' ἐμαυτὸν ἀγνοεῖν τὰ κράτιστ' ἦ πάντας ὑμᾶς. 2 Ἐπειδὴ δ' ὅρῳ τινὰς ὑμῶν ταῦτα

μὲν γιγνώσκοντας ἐμοί, τάναντία δ' ἄλλοις, πειράσομαι
μετὰ τούτων τοὺς ἔτέρους πεῖσαι. Εἰ μὲν οὖν οἰήσεσθε
δεῖν μὴ ὑθέλειν ἀκούειν, οὐκ ὁρθῶς ποιήσετε· ἂν
δ' ἀκούσητε σιωπῆ καὶ τοῦθ' ὑπομείνητε, δυοῖν ἀγαθοῖν
θάτερον ὑμῖν ὑπάρξει· ἦ γάρ πεισθήσεσθε, ἂν τι δοκῶμεν
συμφέρον λέγειν, ἦ βεβαιότερον περὶ ὧν ἐγνώκατ' ἔσεσθε
πεπεισμένοι. "Αν γάρ, οἷς τι διαμαρτάνειν οἴόμεθ' ἡμεῖς
ὑμᾶς, ταῦτα μηδενὸς ἄξια φανῆ, μετ' ἐλέγχου τὰ δεδογ-
μένα νῦν ὑμεῖς ἔσεσθ' ἡρημένοι.

ΜΔ [ΜΕ]

1 Βουλοίμην ἂν, ω̄ ἂνδρες Ὀλυμπίοι, περὶ ὧν
ηὔδοκίμηκε λέγων παρ' ὑμῖν ὁ δεῖνα, ἐπὶ τῶν ἔργων
πραττομένων ἵσον αὐτῷ τὸν ἔπαινον γενέσθαι· οὔτε γάρ
τούτῳ κακόνους εἴμι μὰ τοὺς θεοὺς ὑμῖν τ' ἀγαθὸν
βούλομαι ἂν γενέσθαι. 'Αλλ' ὁρᾶτε, ω̄ ἂνδρες Ὀλυμπίοι,
μὴ κεχωρισμένον ἦ λόγον εἰπεῖν εὖ καὶ προελέσθαι
πράγματα συμφέροντα, καὶ τὸ μὲν ρήτορος ἔργον ἦ,
τὸ δὲ νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου. 2 'Υμεῖς τοίνυν οἱ
πολλοί, καὶ μάλισθ' οἱ πρεσβύτατοι, λέγειν μὲν οὐκ
ὁφείλεθ' ὁμοίως δύνασθαι τοῖς δεινοτάτοις· τῶν γάρ
εἰθισμένων τοῦτο τὸ πρᾶγμα· νοῦν δ' ἔχειν ὁφεί-
λεθ' ὁμοίως καὶ μᾶλλον τούτων· αἱ γάρ ἐμπειρίαι καὶ τὸ
πόλλον ἔορακέναι τοῦτ' ἐμποιοῦσι. Μὴ τοίνυν, ω̄ ἂνδρες
Ὀλυμπίοι, φανῆτ' ἀγνοοῦντες ἐν τῷ παρόντι νῦν ὅτι αἱ
διὰ τῶν λόγων ἀνδρεῖαι καὶ θρασύτητες, ἐὰν μὴ μεθ' ὑπαρ-

χούσης ὡσι παρασκευῆς καὶ ρώμης, ἀκοῦσαι μέν εἰσιν ἡδεῖαι, πράττειν δ' ἐπικίνδυνοι. 3 Αὐτίκα γὰρ τὸ μὴ 'πιτρέπειν τοῖς ἀδικοῦσιν, ὅρâθ' ὡς καλὸν τὸ ρήμα. 'Αποβλέψατε δὴ πρῶτον πρὸς τὸ ἔργον αὐτό. Δεῖ κρατῆσαι μαχομένους τῶν ἔχθρων τοὺς τὴν τοῦ ρήματος τούτου σεμνότητ' ἔργῳ ληψομένους. Εἰπεῖν μὲν γάρ, ὡς ἄνδρες 'Αθηναῖοι, πάντα πέφυκε ράδιον, πρᾶξαι δ' οὐχ ἄπαντα. Οὐ γὰρ ἵσος πόνος καὶ ἴδρως πρό τε τοῦ λέγειν καὶ πρὸ τοῦ πράττειν | ἐστίν. 4 'Εγὼ δ' οὐ χείρους ὑμᾶς ἥγοῦμαι φύσει Θηβαίων (καὶ γὰρ ἂν μαινοίμην), ἀλλ' ἀπαρασκευοτέρους. Φημὶ δὴ δεῖν τοῦ παρασκευάζεσθαι νῦν ποιεῖσθαι τὴν ἀρχήν, ἐπειδὴ τέως ἡμελεῖτε, μὴ τοῦ διαγωνίζεσθαι· οὐ γὰρ ἀντιλέγω τὸ ὅλον, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ τρόπου τῆς ἐγχειρήσεως ἐναντιοῦμαι.

ΜΕ [ΜΣ]

- 1 "Οσην μέν, ὡς ἄνδρες 'Αθηναῖοι, πεποίηνται σπουδὴν οἱ πρέσβεις κατηγορῆσαι τῆς πόλεως ἡμῶν, ἄπαντες ἐοράκατε· πλὴν γὰρ οὐκ ἔχω τίνος εἴπω, τἄλλα πάνθ' ὑμῖν ἀναθεῖναι πεπείρανται. Εἰ μὲν οὖν ἥσαν αὐτῶν ἀληθεῖς αἱ κατηγορίαι, χάριν γ' αὐτοῖς εἴχετ' εἰκότως ἄν, εἰ πρὸς ὑμᾶς οὗτως ὑμῶν κατηγόρουν καὶ μὴ πρὸς ἄλλους.
- 2 'Επειδὴ δὲ διαστρέψαντες τάληθῆ, καὶ τὰ μὲν παράβαντες, ἀφ' ὧν ἂν μεγάλους ἐπαίνους κομίσαισθε δικαίως,

τὰ δ' αἰτιασάμενοι ψευδῆ καὶ οὐ προσήκονθ' ὑμῖν,
κέχρηνται τῷ λόγῳ, πονηροὺς δίκαιον αὐτούς, ἐπειδὴν
ἐξελεγχθῶσι ταῦτα πεποιηκότες, νομίζειν. Εἰ γὰρ
ρήτορες δεινοὶ μᾶλλον εἶναι δοκεῖν ἢ μετ' ἀληθείας
ἐπιεικεῖς ἄνθρωποι νομίζεσθαι προείλοντο, οὐδ' ἂν
αὐτοὶ καλοκάγαθίας ὡς ἔοικεν ἀμφισβητοῖεν. 3 "Εστι
μὲν οὖν χαλεπὸν τὸ παρ' ὑμῖν ὑπὲρ ὑμῶν ἐροῦντ' ἀνεστη-
κέναι, ὥσπερ ράδιον τὸ καθ' ὑμῶν· ἐγὼ γὰρ μὰ τὴν
'Αθηνᾶν οὐδένας ἂν τῶν ἄλλων ἄνθρωπων οὕτως ἡδέως
οἶμαι τὰ προσόνθ' αὐτοῖς ἀκοῦσαι νουθετουμένους, ὡς
ὑμεῖς τὰ μὴ προσήκοντα κακῶς ἀκούοντες. Οὐ μὴν
οὐδὲ τούτους θρασέως ἂν οὕτως ἡγοῦμαι ψεύδεσθαι, εἰ
μὴ συνήδεσαν ταῦτα, καὶ πρόδηλον ἦν ὅτι δεινότατοι
πάντων ὑμεῖς ἔστ' ἀκούειν ὅ τι ἂν τις καθ' ὑμῶν λέγῃ.

4 Εἰ μὲν οὖν ταύτης τῆς | εὐηθείας δίκην ὑμᾶς δεῖ
διδόναι, λόγους οὐ προσήκοντας κατὰ τῆς πόλεως
ἀκούειν τοῦτ' ἂν εἴη· εἰ δ' ὑπὲρ τῶν ἀληθῶν εἴ τι δίκαιον
ρήτεον, ἐπὶ τοῦτ' ἐγὼ παρελήλυθα, πιστεύων οὐκ αὐτὸς
ἀξίως τῶν ὑμῖν πεπραγμένων εἴπειν δυνήσεσθαι, ἀλλὰ
τὰ πράγματα, ὅπως ἂν τις εἴπῃ, δίκαια φανεῖσθαι.

5 Βουλοίμην δ' ἂν ὑμᾶς, ω̄ ἂνδρες 'Αθηναῖοι, ἵσους
ἀκροατὰς ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν γενέσθαι, καὶ μὴ τῷ προῆχθαι
τοὺς λόγους ἐπαινέσαι τοὺς τούτων φιλονικεῖν. Οὐ γὰρ

ἄν ύμετέραν κακίαν ούδεὶς ἔτι κρίναι, εἰ λέγοντός τινος
εὖ παρεκρούσθητε, ἀλλὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ σπουδὴν ποιησα-
μένων, ὅπως ύμᾶς ἐξαπατήσωσιν.

ΜΣ [MZ]

1 Οἶμαι πάντας ἄν ύμᾶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
φῆσαι, ἂν βέλτισθ' ἔκαστος ἥγεῖται τῇ πόλει, βούλεσθαι
ταῦτα πραχθῆναι. Συμβαίνει δέ γε μὴ κατὰ ταῦτὸ
κεκρίσθαι παρὰ πᾶσι τὸ βέλτιστον· οὐ γάρ ἄν ύμῶν οἱ
μὲν λέγειν, οἱ δὲ μὴ λέγειν ἐκέλενον. Πρὸς μὲν τοίνυν
τοὺς ὑπειληφότας ταῦτὰ συμφέρειν ούδενὸς δεῖ λόγου τῷ
μέλλοντι λέγειν· πεπεισμένοι γάρ ύπάρχουσι· πρὸς δὲ
τοὺς τάναντία συμφέρειν ἥγουμένους βραχέ' εἰπεῖν
βούλομαι. 2 Μὴ ὁθέλουσι μὲν οὖν ἀκούειν οὐκ ἔνι
δήπου μαθεῖν, ούδεν μᾶλλον ἢ σιωπῶσιν μηδενὸς λέγον-
τος· ἀκούσασιν δὲ δυοῖν ἀγαθοῖν οὐκ ἔνι θατέρου δια-
μαρτεῖν. "Η γάρ πεισθέντες πάντες καὶ ταῦτ' ἐγνωκότες
κοινότερον βουλεύσεσθε, οὗ μεῖζον εἰς τὰ παρόντ' ούδεν
ἄν γένοιτο ἀγαθόν, ἢ μὴ δυνηθέντος τοῦ λέγοντος
διδάξαι βεβαιότερον τοῖς ἐγνωσμένοις πιστεύσετε. 3
Χωρὶς δὲ τούτων ούδε καλὴν ύποψίαν ἔχει ἥκειν μὲν
εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὡς ἐκ τῶν ῥηθησομένων | τὸ κράτιστον
έλεσθαι δέον, φανῆναι δέ, πρὶν ἐκ τῶν λόγων δοκιμάσαι,
παρ' ύμῖν αὐτοῖς τι πεπεισμένους, καὶ τοῦθ' οὕτως
ἰσχυρὸν ὥστε μηδ' ἐθέλειν παρὰ ταῦτ' ἀκούειν.

ΜΖ [ΜΗ]

1 Ἰσως ὄχληρός, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τισὶν ὑμῶν εἶναι δοκῶ, πολλάκις λέγων περὶ τῶν αὐτῶν ἀεί. Ἄλλ' ἐὰν ὁρθῶς σκοπῆτε, οὐκ ἐγὼ φανήσομαι τούτου δίκαιος ὃν ἔχειν τὴν αἰτίαν, ἀλλ' οἱ μὴ πειθόμενοι τοῖς ὑμετέροις ψηφίσμασιν. Εἰ γὰρ ἐκεῖνοι τὸ πρῶτον ἐποίησαν ἃ ὑμεῖς προσετάξατε, οὐδὲν ἂν τὸ δεύτερον ἡμᾶς ἔδει λέγειν, οὐδ' εἰ τὸ δεύτερον, αὐθις· νῦν δ' ὅσῳ πλεονάκις τὰ προσήκονθ' ὑμῖν ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, τοσούτῳ μοι δοκοῦσιν ἥττον ἐκεῖνοι παρεσκευάσθαι ποιεῖν. 2 Πρότερον μὲν οὖν ἔγωγε μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἦδειν πρὸς τί ποτ' εἴη τοῦτ' εἰρημένον· «Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.» νῦν δὲ κἄν ἄλλον μοι δοκῶ διδάξαι. Οἱ γὰρ ἄρχοντες ἢ τινές γ' αὐτῶν, ἵνα μὴ πάντας λέγω, τῶν μὲν ὑμετέρων ψηφισμάτων ἀλλ' οὐδὲ τὸ μικρότατον φροντίζουσιν, ὅπως δὲ λήψονται. Εἰ μὲν οὖν ἐνήν δοῦναι, δικαίως ἂν αὐτὸ τοῦτό μοί τις ἐπέπληξεν, εἰ διὰ μικρὸν ἀνάλωμ' ἐνοχλεῖν ὑμῖν ἥρούμην· νῦν δ' οὐκ ἔνι, καθάπερ οὐδὲ τούτους λέληθεν· 3 εἰ δ' ὑπὲρ ὃν ὑμῖν λητουργεῖν δεῖ, προσθήσειν αὐτοῖς οἴονταί με, ληροῦσιν. Καὶ ταῦτ' Ἰσως βούλονται καὶ προσδοκῶσιν· ἐγὼ δ' οὐ ποιήσω ταῦτα, ἀλλ' ἐὰν μὲν δῶσι, καθέλξω τὴν ναῦν καὶ τὰ προσήκοντα ποιήσω, εἰ δὲ μή, τοὺς αἰτίους ὑμῖν ἀποφανῶ.

ΜΗ [ΜΘ]

1 Οὐδέν' ἂν εὖ φρονοῦντ' ἀντειπεῖν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζω, ω̄ς ούχ ἀπάντων ἄριστόν ἐστιν τῇ πόλει | μάλιστα μὲν ἐξ ἀρχῆς μηδὲν ἀσύμφορον πράττειν, εἰ δὲ μή, παρεῖναι εὐθὺς τοὺς ἐναντιωσομένους. Δεῖ μέντοι τούτῳ προσεῖναι ἐθέλοντας ἀκούειν ὑμᾶς καὶ διδάσκεσθαι· οὐδὲν γὰρ πλέον εἶναι τὸν ἐροῦντα τὰ βέλτιστα, ἂν μὴ τοὺς ἀκουσομένους ἔχῃ. 2 Οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖν' ἀλυσιτελὲς μετὰ ταῦτ' ἂν φανείη, ὅσ' ἂν τις ὑμᾶς ἦ διὰ καιρὸν ἦ δι' ὥραν ἡμέρας ἦ δι' ἄλλην τιν' αἰτίαν παρακρούσηται, ταῦθ' ὅταν ποτὲ βούλησθ' ὑμῶν αὐτῶν ὅντες ἀκούειν, εἶναι τὸν ἐξετάσοντα πάλιν, ἵν' ἐὰν μὲν οἵα φασιν οἱ τότε πείσαντες φανῆ, προθυμότερον πράττηθ' ω̄ς ἔλεγχον δεδωκότα, ἐὰν δ' ἄρα μὴ τοιαῦθ' εύρεθῇ, πρὶν πορρωτέρω προελθεῖν ἐπίσχητε. Καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη, εἰ τοῖς τοῦ κρατίστου διαμαρτοῦσι τὸ χείριστον ἀνάγκη πράττειν εἴη, καὶ μὴ τὸ δεύτερον ἐκ τῶν λόγων ἐξείη μεταβουλεύσασθαι. 3 Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους ἅπαντας ἔγωγ' ὁρῶ τὴν ἀειλογίαν προτεινομένους, ὅταν τι πιστεύωσι δικαίως αύτοῖς πεπρᾶχθαι· οὗτοι δ' αὖ τούναντίον ἐγκαλοῦσιν, εἰ περὶ ὧν ἡμάρτετε νῦν ἀναθέσθαι βούλεσθε, τὴν ἀπάτην κυριωτέραν οἰόμενοι δεῖν εἶναι τῆς μετὰ τοῦ χρόνου βασάνου. Τὴν μὲν οὖν τούτων σπουδὴν οὐδ' ὑμῶν ἵσως ἀγνοοῦσιν οἱ πολλοί· δεῖ δ' ὑπὲρ τῶν πραγμάτων, ἐπειδήπερ γέγονε λόγου τυχεῖν, ἃ τις ἡγεῖται κράτιστα, λέγειν.

ΜΘ [Ν]

1 "Ο τι μὲν μέλλει συνοίσειν πάσῃ τῇ πόλει, τοῦτο καὶ λέγειν εὔχομαι πάντας, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὑμᾶς ἐλέσθαι. Ἐγὼ δ' οὖν, ἀ πεπεικώς ἐμαυτὸν τυγχάνω μάλιστα συμφέρειν ὑμῖν, ταῦτ' ἐρῶ, δεηθεὶς ὑμῶν τοσοῦτον, μήτε τοὺς ἔξιέναι κελεύοντας ὑμᾶς διὰ τοῦτο νομίζειν ἄνδρείους, μήτε τοὺς ἀντιλέγειν ἐπιχειροῦντας διὰ τοῦτο κακούς. Οὐ γὰρ ὁ αὐτὸς ἔλεγχος, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν τε λόγων καὶ τῶν πραγμάτων ἐστίν, ἀλλὰ δεῖ νῦν μὲν εὑ̄ βεβουλευμένους ἡμᾶς φανῆναι, τότε δέ, ἂν ἄρα ταῦτα δοκῇ, τὰ τῆς ἄνδρείας ἀποδείξασθαι. 2 'Η μὲν οὖν ὑμετέρα προθυμία παντὸς ἀξία καὶ τοιαύτη πάρεστιν οἷαν ἂν τις εὔξαιτ' εὔνους ὃν τῇ πόλει νῦν δ' ὅσῳ τυγχάνει σπουδαιοτέρα, τοσούτῳ δεῖ μᾶλλον προϊδεῖν ὅπως εἰς δέον καταχρήσησθ' αὐτῇ. Οὐδενὸς γὰρ εὔδοκιμεῖ πράγματος ἡ προαιρεσις, ἂν μὴ καὶ τὸ τέλος συμφέρον καὶ καλὸν λάβῃ. Ἐγὼ δ' οἶδα ποτε, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παρ' ὑμῖν ἀκούσας ἄνδρὸς οὕτ' ἀνοήτου δοκοῦντος εἶναι οὕτ' ἀπείρου πολέμου, Ἰφικράτους λέγω., 3 ὃς ἔφη δεῖν οὕτω προαιρεῖσθαι κινδυνεύειν τὸν στρατηγὸν ὅπως μὴ τὰ ἥτα γενήσεται, ἀλλ' ὅπως τά' οὕτως γὰρ εἶπε τῷ ρήματι. Ἡν δὴ τοῦτο γνώριμον, ὅτι ὅπως καλῶς ἀγωνιεῖται, ἔλεγεν. Ἐπειδὰν μὲν τοίνυν ἔξέλθητε, ὃς ἂν ἡγῆται, κύριος ὑμῶν ἐστιν δ' ἔκαστος ὑμῶν αὐτῶν στρατηγεῖ.

Δεῖ δὴ τοιαῦτα φανῆναι βεβουλευμένους δι’ ὧν πανταχῶς συνοίσει τῇ πόλει καὶ μὴ μελλουσῶν ἔνεκ’ ἐλπίδων τῆς παρούσης εὐδαιμονίας χεῖρόν τι ποιήσετε.

N [NA]

Οὐδέν’ ἂν ϕόμην, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πιστεύοντα τοῖς πεπραγμένοις ἐγκαλέσαι τοῖς καθιστᾶσιν εἰς λόγον ταῦτα· ὅσῳ γὰρ ἂν πλεονάκις ἔξετάζῃ τις αὐτά, ἀνάγκη τοὺς τούτων αἴτίους εὔδοκιμεῖν. Οὐ μὴν | ἀλλά μοι δοκοῦσιν αὐτοὶ φανερὸν καθιστάναι οὐκ ἐπί τῷ τῇ πόλει συμφέροντι πράξαντες. ‘Ως γοῦν ἔξελέγχεσθαι μέλλοντες, ἂν πάλιν εἰς λόγον ἔλθωσιν, φεύγουσι καὶ δεινὰ ποιεῖν ἡμᾶς φασιν. «Καίτοι ὅταν τοὺς ἔξελέγχειν βουλομένους δεινὰ ποιεῖν αἴτιάσθε, τί ἡμεῖς ὑμᾶς τοὺς ἔξηπατηκότας τὴν πόλιν τηνικαῦτα λέγωμεν; »

ΝΑ [NB]

“Ην μὲν [οὖν] δίκαιον, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν ἵσην παρ’ ὑμῶν ὑπάρχειν ὀργὴν τοῖς ἐπιχειροῦσιν ὅσηνπερ τοῖς δυνηθεῖσιν ἔξαπατῆσαι. “Ο μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ τούτοις,

πεποίηται καὶ προήγαγον ὑμᾶς· τοῦ δὲ μὴ τέλος ταῦτ' ἔχειν ἡ τύχη καὶ τὸ βέλτιον νῦν ὑμᾶς φρονεῖν ἢ ὅτ' ἐξήχθηθ' ὑπὸ τούτων, γέγονεν αἴτια. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγ' οὗτω πόρρω νομίζω τὴν πόλιν εἶναι τοῦ δίκην παρὰ τῶν ἀδικούντων λαμβάνειν ὥστ' ἀγαπητὸν εἶναι μοι δοκεῖ, ἂν ὅπως μὴ πείσεσθε κακῶς δύνησθε φυλάττεσθαι· τοσαῦται τέχναι καὶ γοητεῖαι καὶ ὅλως ὑπηρεσίαι τινές εἰσιν ἐφ' ὑμᾶς κατεσκευασμέναι. Τῆς μὲν οὖν τούτων κακίας οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι τις ἐν δέοντι μάλιστα κατηγορήσειεν· βούλομαι δ' ὑπὲρ ὧν ἀνέστην, ἃ νομίζω συμφέροντ' εἰπεῖν.

NB [ΝΓ]

1 Ἡ μὲν εἰωθυῖα πάντα τὸν χρόνον βλάπτειν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν πόλιν λοιδορία καὶ ταραχὴ καὶ νυνὶ γέγονε παρὰ τῶν αὐτῶν ὥνπερ ἀεί. Ἀξιον δ' οὐχ οὗτω τούτοις ἐπιτιμῆσαι (ἴσως γὰρ ὄργῃ καὶ φιλονικίᾳ ταῦτα πράττουσι, καὶ τὸ μέγιστον ἀπάντων, ὅτι συμφέρει ταῦτα ποιεῖν αὐτοῖς) ἀλλ' ὑμῖν, εἰ περὶ κοινῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πραγμάτων | καὶ μεγάλων συνειλεγμένοι τὰς ἴδιας λοιδορίας ἀκροώμενοι κάθησθε, καὶ οὐ δύνασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς λογίσασθαι τοῦθ' ὅτι αἱ τῶν ῥητόρων ἀπάντων ἄνευ κρίσεως πρὸς ἀλλήλους λοιδορίαι, ὧν ἂν ἀλλήλους ἐξελέγξωσιν, ὑμᾶς τὰς εὔθύνας διδόναι ποιοῦσιν. 2 Πλὴν γὰρ ὀλίγων ἵσως, ἵνα μὴ πάντας

εἴπω, οὐδεὶς αὐτῶν ἄτερος θατέρῳ λοιδορεῖται, ἵνα βέλτιόν τι τῶν ὑμετέρων γίγνηται (πολλοῦ γε καὶ δεῖ), ἀλλ' ἵνα, ἂν τὸν δεῖνά φησι (ποιοῦντα ἂν δέη δεινότατ' ἀνθρώπων) ποιεῖν, ταῦτ' αὐτὸς μετὰ πλείονος ἡσυχίας διαπράττηται. 3 "Οτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, μὴ ἐμοὶ πιστεύσητε, ἀλλ' ἐν βραχεῖ λογίσασθε. "Εστιν ὅπου τις ἀναστὰς εἶπεν παρ' ὑμῖν πώποτε « Βουλόμενός τι λαβεῖν τῶν ὑμετέρων παρελήλυθ', ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν; » Οὐδεὶς δήπου, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν καὶ δι' ὑμᾶς, καὶ τοιαύτας προφάσεις λέγουσιν.

Φέρε δὴ σκέψασθε, τί δή ποτ', ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὑπὲρ ων ἄπαντες λέγουσιν, οὐδὲν βέλτιον τοῖς ὅλοις νῦν ἦ πρότερον πράττετε, οὗτοι δ' οἱ πάνθ' ὑπὲρ ὑμῶν, ὑπὲρ αὐτῶν δ' οὐδεὶς οὐδὲν πώποτ' εἰρηκώς, ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν; "Οτι φασὶν μέν, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φιλεῖν ὑμᾶς, φιλοῦσι δ' οὐχ ὑμᾶς ἀλλ' αὐτούς. 4 Καὶ γελάσαι καὶ θορυβῆσαι καί ποτ' ἐλπίσαι μετέδωκαν ὑμῖν, λαβεῖν δ' ἦ κτήσασθαι τῇ πόλει κυρίως ἀγαθὸν οὐδὲν ἂν βούλοιντο. Ἡι γὰρ ἂν ἡμέρᾳ τῆς λίαν ἀρρωστίας ἀπαλλαγῆτε, ταύτῃ τούτους οὐδ' ὁρῶντες ἀνέξεσθε. Νῦν δὲ δραχμῇ καὶ χοῖ καὶ τέτταρσιν ὀβολοῖς ὕσπερ | ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσιν, ὅμοιότατα, ω ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόντες ὑμῖν. Καὶ γὰρ ἐκεῖν' οὕτ' ἵσχὺν ἐντίθησιν οὕτ' ἀποθνήσκειν ἐᾶ, καὶ ταῦτ' οὕτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι μεῖζον πράττειν ἐᾶ, οὕτ' αὕτ' ἐξαρκεῖν δύναται.

ΝΓ [ΝΔ]

Καὶ δίκαιον, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ καλὸν καὶ σπουδαῖον, ὅπερ ὑμεῖς εἰώθατε, καὶ ἡμᾶς προνοεῖν ὅπως τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὔσεβῶς ἔξει. Ἡ μὲν οὖν ἡμετέρα γέγονεν ἐπιμέλει' ὑμῖν εἰς δέον· καὶ γὰρ ἐθύσαμεν τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι καὶ τῇ Ἀθηνᾷ καὶ τῇ Νίκῃ, καὶ γέγονεν καλὰ καὶ σωτήρια ταῦθ' ὑμῖν τὰ ἱερά. Ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοὶ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ἐκαλλιεροῦμεν καὶ ταῦτα. Ἡν δ' ὑμῖν καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις θεοῖς τυθένθ' ἱέρ' ἀσφαλῆ καὶ βέβαια καὶ καλὰ καὶ σωτήρια. Δέχεσθ' οὖν παρὰ τῶν θεῶν διδόντων τάγαθά.

ΝΔ [ΝΕ]

1 Ἡν τις, ὡς ἔοικεν, χρόνος παρ' ὑμῖν, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτ' ἐπηνάγκαζεν ὁ δῆμος ὅντιν' ἄνθρωπον ἵδοι σώφρονα καὶ χρηστόν, πράττειν τὰ κοινὰ καὶ ἄρχειν, οὐ σπάνει τῶν τοῦτο βουλομένων ποιεῖν (πάντα γὰρ τἄλλ' εὔτυχῆ τὴν πόλιν κρίνων, ἐν οὐδεπώποτ' εὔτυχῆσαι τοῦτο νομίζω, ἐπιλείπειν αὐτὴν τοὺς τὰ κοινὰ καρποῦσθαι βουλομένους), ἀλλ' ὅραμα τοῦτ' ἐποιεῖθ' ὁ δῆμος αὐτοῦ καλόν, ὁ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ λυσιτελὲς τῇ πόλει. 2 Οἱ τε γὰρ συνεχεῖς οἵδε παραζευγνυμένων σφίσιν ἐξ ἴδιωτῶν σπουδαίων καὶ δικαίων ἀνδρῶν, εὐλαβεστέρους αὐτοὺς παρεῖχον, οἱ τε χρηστοὶ μὲν

ύμῶν καὶ δικαιώσ ἄρχοντες, μὴ πάνυ δ' οἷοί τ' ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν, οὐκ ἀπηλαύνοντο τῶν τιμῶν. Νῦν δὲ παντάπασι τὸν αὐτὸν τρόπον, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅνπερ τοὺς ἱερεῖς, οὗτως καθίστατε καὶ τοὺς ἄρχοντας. Εἴτα θαυμάζετε, ἐπειδὰν ὁ δεῖν εὔδαιμων καὶ ὁ δεῖν ὑμῖν ἥ συνεχῶς πολλὰ λαμβάνων, οἱ δ' ἄλλοι περιήγητε τὰ τούτων ἀγαθὰ ζηλοῦντες· 3 Δεινότατοι γάρ ἔστ' ἀφέλέσθαι μὲν ὅσ' ὑμῖν ὑπάρχει, καὶ νόμους περὶ τούτων θεῖναι, ἃν τις ἀστυνομήσῃ δὶς ἥ τὰ τοιαῦτα, στρατηγεῖν δ' ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ἔχειν. Καὶ τὸ μὲν τοὺς ἐπὶ τῶν πράξεων ὅντας ἵσως ἔχει πρόφασιν· τὸ δὲ τοὺς ἄλλους, οἵ ποιοῦσι μὲν οὐδέν, χώραν δ' ἀτέλεστον κατέχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι, μωρία. Ἀλλὰ καὶ ύμῶν αὐτῶν (εἰσὶ δ' οὐκ ὀλίγοι) προσάγειν χρή· ἃν γὰρ ὥσπερ εἰς ζυγὸν ἴστητε, πρόεισιν ὅς ἃν ἄξιος ἥ του μετὰ ταῦτ' αὐτός.

ΝΕ [ΝΣ]

1 Τὸ μέν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πεπεικόθ' ἔαυτὸν ἔχειν τι συμφέρον εἰπεῖν ἀνίστασθαι καὶ καλὸν καὶ προσῆκον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ δὲ μὴ βουλομένους ἀκούειν βιάζεσθαι παντελῶς ἔγωγ' αἰσχρὸν ἥγοῦμαι. Οἴμαι δέ, ἐὰν ἐθελήσητέ μοι πείθεσθαι τήμερον, καὶ τὰ βέλτιστα μᾶλλον ύμᾶς ἐλέσθαι δυνήσεσθαι καὶ τοὺς τῶν ἀναβαίνοντων λόγους βραχεῖς ποιήσειν. 2 Τί οὖν συμβουλεύω; Πρῶτον μέν, ω̄ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ αὐτῶν ὡν σκοπεῖτε τὸν παριόντα λέγειν ἄξιοῦν. Πολλὰ γὰρ ἄλλα

τις ἂν περιέλθοι τῷ λόγῳ καὶ πόλλ' ἂν ἀστεῖ' | εἴποι,
ἄλλως τε καὶ ὅσπερ τούτων ἔνιοι δεινῶν ὅντων. 'Αλλ' εἰ
μὲν ῥῆμάτων ἥκετ' ἀκουσόμενοι, ταῦτα λέγειν <καὶ>
ἀκούειν χρή· εἰ δ' ὑπὲρ πραγμάτων αἱρέσεως βουλευσό-
μενοι, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ παραινῶ τὰ πράγμαθ' ὡς μάλιστα
κρίνειν, ἀφελόντας ὅσοι λόγοι πεφύκασιν ἐξαπατᾶν.

3 "Ἐν μὲν οὖν τοῦτο λέγω, δεύτερον δέ, ὃ τισιν ἵσως
παράδοξον ἔσται πρὸς τὸ τοὺς λόγους ἐλάττους εἶναι,
σιωπῶντας ἀκούειν. Περὶ μὲν γὰρ τοῦ ταῦτ' ἢ 'κεῖνα
συμφέρειν, καὶ πότερα δικαιότερ' ἂν προέλοιθ' ἢ πόλις,
οὗτ' εἰσὶ λόγοι πολλοὶ μὴ βουλομένοις μάτην ἀδολεσ-
χεῖν, οὕτε πάλιν τις ἂν αὐτοὺς εἰπεῖν ἔχοι· ὡς δὲ καὶ
δίκαιον ἀκούειν καὶ πρὸς τὸν θόρυβον ἀποκρίνασθαι
καὶ λόγον ἐκ λόγου λέγειν, οὐδεὶς ὅστις οὐχὶ δύναιτ' ἂν.
"Ἐκ δὴ τοῦ θορυβεῖν οὐκ ἀπαλλάττεσθε λόγων, ἀλλὰ
καὶ περὶ τῶν οὐδὲν εἰς χρείαν ἥκόντων ἐπαναγκά-
ζεσθ' ἀκούειν. 'Η μὲν οὖν ἐμὴ γνώμη περὶ ὧν βουλεύεσθε,
ἥδ' ἔστιν.

